AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 188.

MESAGERUL MMORȚII.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

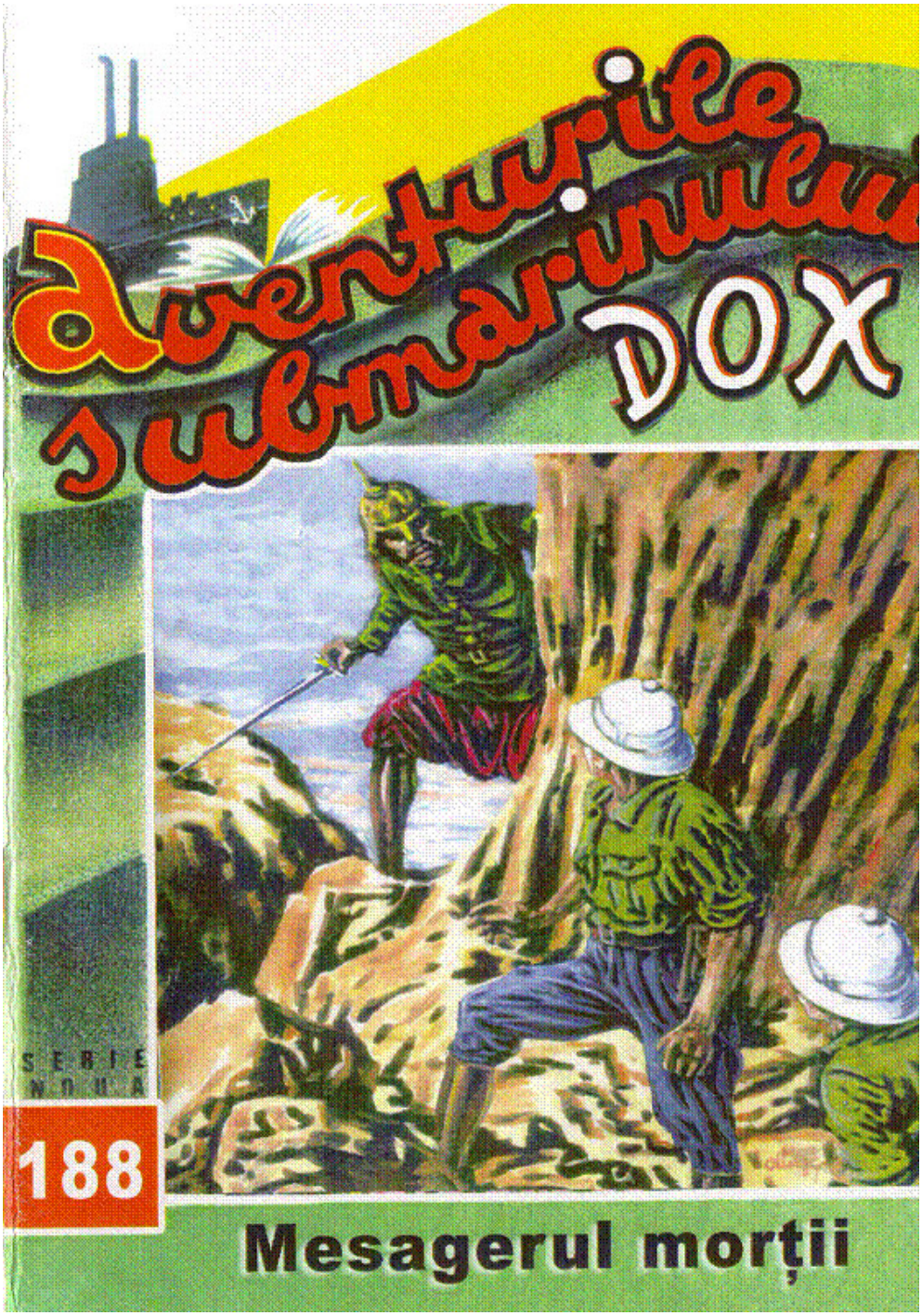
Aventurile submarinului
DOX
SERIE NOUĂ
188
Mesagerul morții

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 188.

MESAGERUL MMORŢII.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă

de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
ARESTAREA.

«NU MULT DUPĂ CE NE-AM ÎNTORS din călătoria noastră din Politania, Marian primi o scrisoare. Felul în care ne-a fost înmânată a fost tot atât de misterios şi ciudat ca şi cuprinsul acesteia.

Intenţionam să plecăm a doua zi, pe calea apei, luând un vapor înspre Bombay. După ce am ajuns acasă şi Marian îşi scoase haina, dorind să se întindă puţin, deodată el se întoarse spre mine, privindu-mă mirat. Din buzunarul jachetei sale scoase un plic pe care-l privea şi pe-o parte şi pe alta.

M-am apropiat de el, bănuind ceva neobişnuit.

— De unde ai scrisoarea asta Mariane? Cum ai primit-o? Îl întrebai cu nerăbdare şi curiozitate totodată.

— Dacă ţi-aş ştii răspunde, Robert! Scrisoarea mi-a fost strecurată pur şi simplu în buzunar.

— Ia te uită ce conţine. Sigur că-i o drăcovenie aici! Prin ajutorul pe care l-am dat în numeroase ocazii autorităţilor, mai mult ca sigur că ne-am făcut o groază de duşmani în rândurile naţionaliştilor.

Marian nu-mi răspunse, în schimb examină încă o dată plicul pe toate părţile, îl mirosi chiar şi când constată că acesta era cam murdar, îl deschise şi luă cu grijă scrisoarea.

Am privit peste umărul prietenului meu, citind concomitent cu el scrisoarea care suna astfel:

„Prea stimate domnule Farrow,

Dacă vreţi să trăiţi o aventură foarte interesantă, folosiţi-vă da vaporul spre Bombay aşa cum aţi intenţionat. Însă deghizaţi în indieni. Eu, cel ce v-am trimis epistola asta, nu voi întârzia să mă prezint la momentul potrivit. Întrucât este vorba de un caz foarte periculos, trebuie să fiu foarte precaut, pentru a nu atrage atenţia duşmanilor mei asupra dumneavoastră. Călătoriţi numai ca simpli indieni spre Bombay. Ce va urma mai departe, veţi afla mai târziu. Din anumite motive nu pot semna scrisoarea cu numele meu adevărat, altfel v-aş fi căutat personal.

Vă rog ajutaţi unui tată deznădăjduit…”

Îl privii întrebător pe prietenul meu. Să fie scrisoarea asta o cursă?

— Ne vom deghiza în indieni cum ni s-a cerut, hotărî acesta brusc, dar ce facem cu Pongo şi cu Maha?

Făcui o mutră dezamăgită, replicându-l:

— Păi crezi că misiva e autentică?

— Dacă călătorim în veşminte indiene sau în veşminte tropicale e acelaşi lucru; pe vapor nu cred că vor fi atentate. Trebuie să dispărem de aici astfel încât nimeni să nu prindă de veste. Cred că expeditorul scrisorii ştie ce vorbeşte. Sunt curios numai când o să creadă de cuviinţă să apară.

— Ei vezi, Mariane eu nu pot scăpa pur şi simplu de sentimentul că plonjăm legaţi la ochi într-o capcană periculoasă. Dar dacă crezi că îmbrăcămintea indiană ne va ajuta într-o oarecare măsură ar trebui să-i dăm indicaţii încă de azi lui Pongo să facă rost de haine. El poate călători de asemenea ca indian, iar pe Maha îl poate lua într-o cuşcă.

— Ideea e cât se poate de bună. O să-i dau de ştire imediat lui Pongo. După ce intrăm în posesia veşmintelor dispărem de aici în timpul nopţii, pur şi simplu şi nimeni nu va şti pe unde am rămas.

Fără să facă zgomot, Marian dispăru din cameră urmând ca eu să-i aştept cu nerăbdare apariţia. Între timp mă gândeam la modul ciudat în care ne-a parvenit această scrisoare, cât şi la mesajul acesteia. După câteva minute, Marian se reîntoarse. Prudent închise ferestrele şi trase perdelele. Stinse lumina, se aşeză în vecinătatea ferestrei şi-mi făcu semn să procedez la fel. Apoi începurăm să vorbim în şoaptă.

— Dacă Pongo îşi pune ceva în gând, atunci putem fi siguri de reuşită. Să sperăm că va face rost de o cuşcă pentru Maha al nostru.

— Cuşca o are deja Robert! Nu trebuie decât s-o scoată din pivniţa casei. E vorba de o ladă mare, în care ne-am putea ascunde şi bagajul şi armele noastre.

— Pistoalele le păstrăm însă cu noi, am fost eu de părere.

— Se înţelege de la sine, mă aprobă Marian.

— Şi când o să dispărem de aici? mă interesai eu.

— Îndată după miezul nopţii. Ne apropiem fără să fim văzuţi de coastă şi prezentăm biletele cu o oră înainte de plecarea vaporului, dar bineînţeles separate. Trebuie să lăsăm impresia că fiecare din noi călătoreşte singur.

— Sunt curios cine ar putea fi expeditorul scrisorii. Crezi c-ar putea fi cu adevărat un strigăt de ajutor?

— Da Robert, duşmanii nu cred să ne întindă curse de genul ăsta. Ne-ar fi ademenit mai degrabă în munţi decât pe un vapor aglomerat.

În aşteptarea lui Pongo, timpul trecu repede. Să i se fi întâmplat ceva, pentru că de mult trebuia să fie îndărăt. Eram pe punctul de a-mi exprima temerile cu glas tare, când uşa se deschise şi silueta binecunoscută apăru în pragul uşii.

— Massers rămâne liniştiţi, Pongo aici, ne şopti repede pentru a preveni orice întrebare de prisos.

Pongo purta o legătură de haine în braţe. Nu făcurăm deloc lumină, ci ne schimbarăm hainele pe întuneric. Costumele noastre tropicale au fost luate de către Pongo. El însuşi nu se schimbase pentru că voia s-o facă în pivniţă, de unde voia să-şi ia lada. După ce Maha şi avutul nostru fură în ladă, eram deja pregătiţi şi puteam părăsi locuinţa. Unul câte unul ne căţărarăm afară pe fereastră şi dispărurăm în întunericul nopţii. Uriaşul nostru camarad purta lada, care se înţelege era destul de grea. Curând lăsarăm oraşul în urma noastră şi eram acum în căutarea unui tufiş la adăpostul căruia să ne putem desăvârşi mascarea şi pentru a vopsi şi a ne bronza feţele noastre de europeni.

La ora şase precis, era vorba că vaporul ridică ancora spre Bombay. Luarăm bilete de turişti şi nimeni nu ne băgă în seamă când păşirăm pe puntea vasului. Marian se rezemase deja de balustradă şi urmărea mişcarea şi agitaţia de sub noi.

Eu făceam cam acelaşi lucru la câţiva metri mai departe. Oricât aş fi fost de atent, nu am putut deosebi pe nimeni care s-ar fi interesat într-un fel de pasagerii cu destinaţia Bombay.

Sirena răsună în fine iar vasul se puse în mişcare. După părerea mea plecarea noastră nu fusese observată de nimeni. Drumul până la Bombay ţinea vreo zece ore şi poate c-ar fi fost mai bine dac-am fi luat o cabină unde ne-am fi simţit mai confortabil, dar ce vreţi, eram simpli indieni şi locul nostru era pe punte.

Nici măcar nu puteam conversa că doar călătoream „singuri”. Marian îngenunche lângă balustradă aşa cum stătea în obiceiul indian. În păturile simple ale populaţiei indiene, noţiunea de scaun nu prea era cunoscută. Făcui şi eu la fel. Ce-mi rămânea de făcut? Admiram panorama pe care o oferea acest golf al Campus-ului. Nu uitam însă să descopăr cu o secundă mai devreme dacă s-ar arăta cumva expeditorul misterioasei scrisori. Cu siguranţă se afla la bord. Se scurse aşa oră după oră şi nimic deosebit nu s-a petrecut. Am devenit din ce în ce mai nervos şi priveam nedumerit spre Marian. Prietenul meu continua să stea nemişcat şi privea atât de concentrat în depărtare de parcă şi-ar fi văzut întregul viitor în faţa lui.

Când după un timp îmi ridicai de jos privirea, băgai de seamă că privea ţintă spre un punct de pe suprafaţa mării, care se apropia din ce în ce de vasul nostru.

Să fi fost oare întâmplarea pe care o aşteptam? Punctul se mări din ce în ce, întrucât se apropia cu mare viteză. Recunoscui curând o barcă cu motor, o barcă de curse. Să fi avut expeditorul scrisorii ceva în comun cu barca asta? Din nou aruncai o privire spre Marian şi-l văzui ridicând prevenitor mâna. Aşadar era de aceeaşi părere cu mine. Ne dezvoltasem de-a lungul timpului un excelent mijloc de comunicare prin semne, care funcţionase până acuma de minune de câte ori nu puteam comunica dintr-un motiv oarecare prin viu grai.

Barca cu motor ajunse în apropierea noastră şi-i ceru căpitanului de pe micul nostru vaporaş prin semnale să oprească. Imediat după aceasta elicea acestuia se învârti în sens invers, pe când barca de curse venea dinspre lateral. Abia acum observai că barca cu motor. Aparţinea poliţiei, era înţesată cu poliţişti şi era condusă de un comisar de poliţie care urcă pe punte şi examină pe puţinii pasageri care erau prezenţi acolo.

Comisarul urcase deja pe puntea de comandă şi se părea că întreabă ceva pe căpitanul nostru. Căpitanul arătă cu mâna întinsă spre mine şi spre Marian să apoi spre interiorul vasului. Privi din nou spre Marian care îmi zâmbea dând din cap, semn că bănuise că aşa ceva se va petrece. Nu-mi rămase prea mult timp de gândire, pentru că comisarul dădu oamenilor săi un ordin. Am fost apucat de ambele braţe şi condus, ca şi Marian de altfel spre babord unde se afla barca poliţiei. Întrucât el nu dădea nici un semn de împotrivire mă lăsai şi eu în voia sorţii. Nu după mult timp fu trimis la noi şi Pongo, care purta cu el lada cea grea. Abia acum păşi comisarul în faţa noastră, se uită supărat la noi şi zise înjurând.

— V-am prins în sfârşit bandiţilor! De data asta n-o să ne scăpaţi aşa uşor. De mult vă urmăresc eu, puneţi-le cătuşele băieţi!

Vrui să protestez când, spre mirarea mea văzui cum Marian îşi pleacă cu resemnare capul şi fără să spună o vorbă îşi întinse mâinile spre a fi încătuşate funcţionarului de poliţie.

Făcea impresia unui sărman păcătos resemnat.

Nu înţelegeam comportamentul camaradului meu, dar bănui că trebuie să aibe un sens. Şi de aceea nu-mi rămânea altceva de făcut decât să procedez ca ei. De asemenea Pongo

se lăsă încătuşat. Doi poliţişti îi luară lada şi-o aşezară cu grijă în barcă. Ceea ce lui Pongo îi reuşise fără să clipească îi făcu pe doi poliţişti zdraveni să gâfâie serios.

— Poate că-n lada asta se afla tot ce-au furat indivizii ăştia, fu de părere un poliţist.

Mă bucuram în sinea mea la mutra care o vor face poliţiştii când vor cerceta „corpul delict" şi vor deschide lada, iar Maha va sări afară. După o oră ne apropiarăm de un oraş şi ancorarăm la chei. La chei stătea un automobil pregătit care ne transportă imediat de acolo şi ne duse în închisoare.

Treptat mă cuprinse mânia, o mânie serioasă, mai ales la gândul că Marian permisese ca totul să se petreacă aşa fără a spune un singur cuvânt. Nu aveam decât să ne arătăm paşapoartele şi am fi fost pe loc eliberaţi cu scuzele de rigoare.

Ce se petrecea acum cu noi nu reuşeam să pricep deloc. Din fericire primisem o celulă comună, pentru trei persoane şi puteam să vorbim împreună. De-abia se închise uşa că mă şi repezii cu gura asupra lui Marian:

— Nici o vorbă deocamdată, Robert, îmi şoptii el şi merse să pândească la uşa celulei. După ce se întoarse râse ca pentru sine, zicând:

— E o comedie plină de haz, nu găseşti şi tu Robert?

— Nu prea pricep cum vrea să vină asta, răspunsei furios.

— Fireşte că e o comedie de care nu ştie în afară de noi şi de expeditorul scrisorii nimeni din cei implicaţi în ea. Funcţionarii de poliţie chiar cred că situaţia este foarte gravă. Ei n-au băgat de seamă că nu suntem indieni. Cred că ştiu acuma cine a expediat scrisoarea. Dacă nu mă înşel cumva vom avea în curând o vizită la nivel foarte înalt.

— Şi atunci de ce am fost arestaţi, Mariane?

— Forte simplu. Robert. Aici în Statul ăsta – bănuiesc că este vorba de Statul Surat – s-a întâmplat ceva deosebit. Faima noastră ne-a luat-o mult înainte, de aceea trebuie să se fi ştiut că suntem undeva în apropiere. Dacă am fi fost oficial invitaţi aici, am fi avut parte de o primire cu surle şi trâmbiţe în port. Cel târziu în după amiaza aceleiaşi zile ar fi fost scris în toate ziarele locale. Până la ultimul ar fi ştiut în mai puţin de 24 de ore că suntem în oraş şi în acest caz potrivnicilor noştri le va fi fost foarte uşor să-şi ia toate măsurile de precauţie.

La auzul acestor explicaţii făcui o mutră neîncrezătoare, pe când Marian continuă:

— Expeditorul misterios al misivei a prevăzut toate acestea de aceea ne-a sugerat metoda aceasta de a veni totuşi aici, incognito. N-o să stăm prea mult aici, poate până diseară. N-o să se stârnească nici o furtună dacă atunci va face să fim duşi de aici. Ei te-ai dumirit acuma, Robert?

Îl privii cu admiraţie pe prietenul meu. Aşa trebuia să fie. De aceea jucase şi Marian teatrul ăsta, pentru ca scenariul să fie complet.

— Dar Mariane, dacă le dă în gând poliţiştilor să deschidă lada tocmai acum, am încurcat-o, pentru că conţinutul ne va trăda imediat.

— Fii sigur că lada nu se deschide fără ordin de sus. Omul care a imaginat totul atât de inteligent, nu va permite ca planul său să fie zădărnicit.

Afară pe coridor se auziră paşi.

Imediat după aceea uşa celulei noastre a fost deschisă. Un paznic ne aduse de mâncare. Ne luă şi cătuşele de la mâini. Nu spuse nici o vorbă şi ne părăsi curând.

— Iată, Robert, răspunsul la nedumeririle tale, zise Marian despăturind o hârtie.

— De unde ai hârtia asta? îl întrebai eu mirat, dar îmi dădui seama că-mi puteam răspunde şi singur la întrebare de vreme ce numai paznicul ne vizitase. Marian nu mai răspunse la întrebare şi continuă cititul.

— „Astă seară, vă voi elibera. Domnule Farrow şi Bertram. Vă rog să nu-mi luaţi în nume de rău comedia ce vi s-a înscenat, dar trebuia să ajunge-ţi aici fără multă vâlvă. Nimeni nu ştie că sunteţi deja în oraş. Comisarul care v-a luat prizonier sunt eu”. În afară de acest eu nu era nici o semnătură, dar totul arăta foarte clar că presupunerile lui Marian fuseseră cât se poate de corecte.

Nu ne mai făceam acum nici o grijă şi devreme ce noaptea care trecuse nu am prea dormit nici o oră, recuperarăm acum. Aici nu ne mai tulbura nimeni.

Trebuie să fi dormit multă vreme, până ce am fost deşteptat de un zgomot. Sări degrabă în picioare, de pe rogojina pe care mă întinsesem şi-l văzui pe gardianul care ne adusese mâncarea, stând în pragul uşii şi făcându-ne un semn să-l urmăm cu mare băgare de seamă. Marian şi Pongo săriseră în picioare concomitent cu mine şi ne strecurarăm cu băgare de seamă după cel care ne făcuse să-l urmăm.

Nu întâlnirăm pe nimeni în drumul nostru. Am ajuns la o mică portiţă laterală a temniţei, care ducea spre libertate. Gardianul deschise uşa şi păşi cu noi afară. Ne găseam într-o stradă laterală, întunecoasă. Înainte ca ochii mei să se

obişnuiască cu întunericul, remarcai un automobil închis care aştepta în apropiere. Grijuliu, paznicul închise poarta închisorii, pe când noi ne urcarăm în automobilul care avea perdelele trase.

Paznicul se urcă la volan.

Marian nu puse nici o întrebare. Faţa lui era calmă şi liniştită, privirea aţintită înainte. Nu puteam să nu mă gândesc dacă totuşi nu am picat cumva într-o capcană şi eram pe punctul de a-i face un semn lui Marian, când maşina se opri brusc şi paznicul sări imediat afară a ne ţine portiera. Ne găseam într-o grădină mare, luminată de câteva lampioane. Spre stânga se zărea un bungalow cochet. Prin ferestre cădea suficientă lumină pentru a ne călăuzi printre rondelurile de flori, spre uşa îngustă, din faţa noastră. La un semn al paznicului intrarăm într-un salon elegant, mobilat în stil european.

— Rog pe domnii să aştepte câteva minute. Aceste fură primele cuvinte pe care le scoase gardianul şi totodată şoferul nostru. Arătă înspre fotolii unde ne şi instalarăm comod. Nu am aşteptat prea mult. O uşă laterală se deschise şi un domn în uniformă apăru în pragul ei. Ne salută pe mine şi pe Marian ca pe nişte prieteni vechi iar lui Pongo îi dădu mâna.

— Domnilor, vă mulţumesc întâi foarte mult, ca în urma scrisorii mele, aţi jucat atât de desăvârşit întreaga comedie. Nu puteam proceda altfel. Trebuia să vă întâlnesc fără ca cineva să bage de seamă. Cred c-am reuşit. Dar mai întâi să mă prezint. Sunt colonelul Longfield, comandantul poliţiei din Surat. Înainte de a vă expune motivele care mi-au impus o atare procedură, v-aş ruga să fiţi oaspeţii mei şi să gustaţi ceva. De la prânz doar n-aţi mâncat nimic. Trebuia să vă tratez ca pe nişte prizonieri adevăraţi, ca nici oamenii mei să nu bănuiască pe cine băgau în temniţă. Lada am ordonat să fie adusă aici. Vă rog să vă consideraţi musafirii mei, două încăperi vă stau la dispoziţie. Între timp se dovedi că gardianul închisorii era chiar în serviciul colonelului şi se bucura de încrederea deplină a acestuia. El ne aduse gustările. Colonelul Longfield ne îndemnă să mâncăm şi să bem, ceea ce şi făcurăm fără multe fasoane. În timpul mesei, colonelul ne povesti o istorioară care se petrecuse chiar aici în apropiere de Surat. Stăteam numai noi la masă, fiindcă Pongo, se retrăsese în camera lui. Chelnerul şi gardianul nostru avea misiunea de a se asigura că nu suntem pândiţi de nimeni şi nimic.

II.
ÎNTÂMPLĂRI MISTERIOASE.

— ÎNAINTE DE A DA CURS istorisirii dumneavoastră mi-ar face mare plăcere să aflu, cum aţi reuşit să-mi pasaţi neobservat misiva, domnule colonel, se interesă zâmbind prietenul meu.

— A fost o joacă de copii, domnule Farrow. Servitorul meu, Hasting, pe care-l cunoaşteţi deja, vă observa de mai mult timp. Pe când vă interesaţi de mărfurile expuse în stradă, el s-a strecurat lângă dumneavoastră şi v-a plasat scrisoarea în buzunar.

Colonelul râse amuzat, că-i reuşise farsa asta, dar după puţin timp, deveni din nou grav şi serios şi, după ce se convinse încă o dată că omul său este la post, se aplecă spre noi şi începu să ne povestească aproape şoptind:

— De aproximativ şase luni, au început să se petreacă la nord de Surat evenimente, pe care noi, în ciuda tuturor sforţărilor nu le-am putut lămuri. Acolo unde fluviul Topti se varsă în golful Camby, se afla un ţinut muntos, mic, dar foarte accidentat. Chiar în apropierea locului de vărsare se afla de asemenea un defileu adânc, ce conduce spre o cărare între stânci pe care odinioară negustorii îşi aduceau mărfurile. Acum cărarea a căzut în asemenea paragină că nimeni nu mai îndrăzneşte s-o folosească. După cum spuneam întreaga poveste a început acum vreo şase luni. Am găsit atunci un negustor bogat asasinat pe stradă. Cercetările noastre se dovediră infructuoase şi incidentul ar fi putut fi închis, dacă patru săptămâni mai târziu nu s-ar fi găsit încă un negustor asasinat în aceleaşi împrejurări. De asemenea noile cercetări efectuate se soldară cu insucces şi tagma negustorilor din Surat mi-au făcut reproşuri amare că n-am ştiut să reacţionez suficient de energic. După încă patru săptămâni se petrecu al treilea asasinat. În acest din urmă caz însă victima nu fusese ucisă pe loc, omul era însă grav rănit şi fusese găsit fără cunoştinţă. Trei ore mai târziu, muri din cauza rănilor primite, dar nu înainte de a ne mărturisi că fusese atacat de o făptură înaltă, îmbrăcată într-un costum arhaic, similar cu al cavalerilor prădători afgani din vechime. Fusese atacat de acesta şi înjunghiat. Se dovedi într-adevăr că rănile celei de-a treia victime se datorau împunsăturilor de pumnal, sau ca de pumnal, pentru că nu ne puturăm dumiri cu ce armă au fost făcute. Întrucât cea de a treia victimă ne vorbise de un echipament ce-l avea în dotare asasinul, o spadă scurtă de mână, rămaserăm la ideea că aceasta fusese

arma crimei. N-am lăsat să-mi scape nimic din ce-ar putea deduce la prinderea făptaşului. Am răscolit tot ţinutul muntos, fără nici un rezultat însă. Mi-a venit ideea de a supraveghea cărarea, singura cale de acces în acel ţinut şi-am făcut-o timp de patru săptămâni. Dacă n-aş fi avut această idee nefericită ar fi fost mai bine, pentru că doi din cei mai destoinici oameni ai mei şi-au pierdut viaţa cu aceasta ocazie. Au fost găsiţi şi ei asasinaţi după ce luară postul în primire, conduşi de unul din inspectorii noştri, 48 de ore mai târziu. De atunci vechea cărare este evitată de către toţi. Am întreprins numeroase cercetări cu promptitudine şi energie şi tot ce-am putut obţine a fost că tot la patru săptămâni pe cărare apare un războinic de modă veche, ce pare că stă nemişcat şi supraveghează cărarea. În curând i s-a răspândit porecla de „Mesagerul sau ambasadorul morţii". Între timp nu s-a mai petrecut nimic de teamă. În secret, încă mai cercetez aceste morţi enigmatice. Fiul meu, care îndeplineşte aici în Surat, funcţia de inspector de poliţie, a vrut neapărat acum patru săptămâni să soluţioneze cazurile. De atunci a dispărut pur şi simplu fără urmă şi n-am reuşit până acum să-i dau de urmă. Întrucât mai sper să-l găsesc încă în viaţă n-am îndrăznit să întreprind până acum nici o expediţie de pedepsire împotriva acestui adevărat „Ambasador al Morţii". Teamă mi-e să nu fi fost cumva ucis şi el, deşi undeva în adâncul inimii mai păstrez vie speranţa de a-l revedea în viaţă. De multă vreme urmăresc din ziare, relatările despre realizările dumneavoastră. Acum, că eraţi oarecum în vecinătate am îndrăznit să vă abordez la modul ştiut prin credinciosul meu Harding. Ca funcţionar public şi ca tată vă rog domnilor, ajutaţi-mă să lămuresc misterul întâmplărilor de care vorbeam şi să-mi salvez totodată poate şi fiul.

Marian cugetă în linişte câteva clipe, zicând apoi:

— Fireşte domnule colonel că vă vom ajuta cât ne va sta în putinţă. Mai întâi vom avea nevoie de o hartă cât mai exactă a regiunii în cauză şi apoi să ne indicaţi cât mai precis în ce loc anume obişnuieşte să apară acest „Mesager al Morţii" la intervalul ştiut de patru săptămâni.

— Mâine dimineaţă se împlinesc cele patru săptămâni, mă gândesc că veţi pierde ocazia de a obţine un „rendez-vous" cu acesta în locurile ştiute.

— Victimele au fost găsite în acelaşi loc, domnule colonel?

— Da şi ciudăţenia constă în aceea că locul exact se găseşte la vreo sută de metri de vârful muntos de care vorbeam. Masive de stânci înalte sunt presărate de jur

împrejur, iar drumul e destul de abrupt. Pe de altă parte tocmai acolo, cărarea face o cotitură, astfel încât nu se poate vedea dacă cineva stă ascuns undeva în apropiere. Locul parcă a fost creat de natură pentru un atac mişelesc prin spate. Sunt convins că făptuitorul şi-a pândit victimele acolo.

— Atacurile se petreceau pe timp de noapte sau şi la lumina zilei, domnule colonel?

— Majoritatea în zori de zi. Dar „Mesagerul Morţii" a fost văzut şi în timpul nopţii, stând de veghe la postul său. Echipamentul său ciudat scânteia în bătaia razelor de lună. Nu-i de mirare că populaţia băştinaşă crede că-i vorba de o fiinţă nepământeană, trimisă să pedepsească răutăţile oamenilor.

— Nu v-aţi făcut până acum nici o idee, domnule colonel, despre scopurile pa care le-ar urmări aceste apariţii? Bănuiţi că atacurile par să fi avut drept scop jaful, un jaf ordinar, care însă nu se justifică prin faptul că are loc în anumite perioade de timp, deşi cu o anumită succesiune în timp şi cu un anumit ritual. Poate că vrea ca acest loc anume, populaţia să-l considere bântuit şi blestemat să nu-l mai folosească pentru a uza de această cale în scopuri criminale.

— Mi-au trecut prin cap, cam aceleaşi gânduri. Am crezut chiar în defileu şi-a stabilit sălaşul o bandă de contrabandişti care, pentru scopurile lor, vor să dea un nume rău ţinutului pentru a-şi vedea apoi nestingheriţi de treburi. Tocmai de aceea am pus să fie păzit drumul din cealaltă parte a locului de vărsare a fluviului în golf, adică dinspre mare. Dar până acum nu s-a văzut nimic care să dea de bănuit.

Marian privi îngândurat câteva clipe undeva în depărtare, după care se reculese şi spuse:

— Domnule colonel, vrem ca încă în noaptea asta să cercetăm regiunea.

— Vreţi să mergeţi numai singur acolo cu prietenul dumneavoastră? N-aş putea îngădui asta, pentru că ar fi ca şi cum v-aş trimite la moarte sigură!

— Ne-aţi chemat doar pentru a lămuri lucrurile! Dacă voi merge acolo însoţit numai de camarazii mei nu vom atrage atenţia şi poate ne va fi mai uşor să vedem ce şi cum. Fiul dumneavoastră a luat cu siguranţă mai mulţi oameni cu sine şi prin asta a atras atenţia. Nouă ne place să ne strecurăm cât mai neobservaţi. Deci permiteţi-ne să plecăm. Dacă însă până poimâine dimineaţa nu vom fi înapoi, ordonaţi să se cerceteze bine ţinutul de către militari şi poliţişti.

Colonelul aduse din nou obiecţii, dar Marian rămase la părerea sa. În sfârşit ne conduse în camerele noastre unde-l

găsirăm pe Maha care ne întâmpină bucuros. Pe colonel însă, îl cam privi cam neîncrezător. După ce îi şopti Pongo câteva cuvinte, animalul se duse şi-şi frecă capul de picioarele colonelului.

— Trebuie să-l luaţi pe Maha în custodia dumneavoastră, domnule colonel. Vă va asculta fără crâcnire, chiar dacă noi nu suntem aici. Dacă nu ne vom întoarce, puneţi ghepardul pe urmele noastre. Ne va găsi mai uşor decât un întreg regiment de soldaţi.

Colonelul îşi dădu încuviinţarea şi deoarece doream să ne schimbăm – purtam haine indiene – îl luă pe Maha în camera sa. În timp ce ne schimbam îmbrăcămintea, Marian îl puse în temă pe Pongo cu situaţia, rămânând stabilit că el să rămână puţin în urma noastră pentru a ne asigura spatele.

În curând furăm gata de plecare. La semnalul de clopoţel pe care-l dădu Marian, apăru de îndată Hasting care ne conduse la colonelul Longfield.

Întrucât nu exista o hartă a regiunii respective, şeful poliţiei ne făcu el o schiţă amănunţită, pe care ne-o lămuri cât mai temeinic cu putinţă.

Ne descurcam acum cu amănuntele ţinutului ăstuia de parcă am fi fost de-o duzină de ani pe acolo. Hasting trebuia să ne conducă prin oraş pentru a nu ne rătăci în vălmăşagul de străzi şi străduleţe ale acestuia.

Pe când eram tocmai pe cale de a ne lua rămas bun, sună telefonul în locuinţa colonelului.

Comandantul poliţiei din Surat luă receptorul, ascultă amuzat, apoi începu un rechizitoriu aspru în microfon, ca şi cum s-ar fi aflat în pragul unei crize de nervi, zicând că nu credea că aşa ceva se poate întâmpla în sectorul de sub jurisdicţia sa. În cele din urmă lăsă receptorul să cadă în furcă şi ne zise zâmbind.

— Tocmai mi s-a relatat evadarea din închisoare a trei indivizi periculoşi – a dumneavoastră domnilor – jumătate din efectivele poliţiei sunt pe urmele voastre. Să sperăm că nu veţi suporta consecinţe neplăcute domnii mei!

— Oficialităţile caută doar nişte indieni! Noi suntem doar europenii Farrow şi Bertram. Ne putem recomanda ca atare, deci nu vor fi consecinţe nici neplăceri dacă rămân lucrurile aici. Să sperăm că nu vom avea greutăţi din partea patrulelor de poliţie ca să putem ajunge la timp unde ne-am propus.

Ne despărţirăm acum de colonelul Longfield care ne promise din nou să se ţină de recomandările lui Marian în caz că nu ne vom întoarce până poimâine dimineaţa.

Bătrânul servitor ne conduse prin grădină până ieşirăm din perimetrul bungalowului şi a împrejurimilor sale.

Noaptea era destul de întunecoasă şi iluminatul în cartierele locuite de indigeni era destul de sărăcăcios, dacă nu lipsea cu desăvârşire, aşa că reuşirăm să ajungă neobservaţi afară din oraş. Hasting ne mai conduse câteva sute de metri, apoi Marian îi dădu poruncă să plece, pentru că nu mai era pericol să rătăcim drumul.

După un marş de vreo oră am ajuns în ţinutul unde se găsea defileul cu poteca în cauză.

Acum trebuia să fiîn cu adevărat cu ochii în patru. Pe Pongo nu-l zărirăm deloc, dar ştiam că se găseşte undeva în urma noastră. Asta ne conferea un sentiment binefăcător de siguranţă. Ajunserăm la fluviul Topti şi continuarăm spre stânga unde trebuia să se afle defileul. Marian păşea înainte, iar eu îl urmam la o depărtare de doi metri. Aşa procedam întotdeauna când întreprindeam o astfel de expediţie, pentru a ne putea da unul altuia ajutor în caz de nevoie.

Pentru a căpăta totuşi o privire de ansamblu asupra peisajului trebuia să ne deschidem bine ochii, întrucât nu aveam voie, în nici un caz, să aprindem lămpile noastre de buzunar.

Marian se opri brusc şi-mi şopti, după ce mă apropiai:

— Cred că am văzut ceva acolo sus mişcându-se, Robert. Să aşteptăm aici, până când luna depăşeşte marginea norilor acelora. Deocamdată nu putem vedea nimic.

— Eşti de părere că războinicul acela a şi sosit, pentru a ne putea ataca în zori?

— Nu, nu era el, Robert. I-aş fi văzut în caz contrar costumaţia. S-ar putea să fie o fiară de pradă. Dar să-l aşteptăm pe Pongo.

Ne lipirăm de peretele de piatră şi ascultarăm cu atenţie. Nu era nimic de auzit. Dintr-o dată am înlemnit de groază! O siluetă întunecată apăruse în apropiere! Zâmbii de prostia mea căci era Pongo, care se apropiase fără zgomot cum îi era felul şi acum privea şi el cu atenţie. Imediat după aceea se lăsă la pământ şi începu să se târască, ca un şarpe, în întunericul din faţă. Curând dispăru! Aşteptarăm încordaţi. După un timp, apăru ca din pământ, din nou în faţa noastră.

— Massers, înainte oameni unul câte unul dispărut în defileu. Pongo bagă bine de seamă!

După aceea, dispăru din nou tot aşa de brusc, fără a face nici un zgomot, cum apăruse. Am fost nevoiţi să aşteptăm destul de mult reîntoarcerea lui, aproape o oră. Apoi apăru din nou, la fel de surprinzător. Numai un om ca Pongo care-

şi petrecuse întreaga viaţă în junglă putea să reuşească această performanţă de a apărea şi dispărea fără a produce cel mai mic zgomot, un om ale cărui simţuri natura i le ascuţise în mod deosebit.

— Massers, poate veni. Nici un om nu se vede acum! După care, fără a mai adaugă nici un cuvânt dispăru din nou înaintea noastră, în defileu.

Trebuia de fapt să rămână în urma noastră pentru a ne asigura spatele în caz de nevoie, dar credinciosul nostru însoţitor ştia întotdeauna cum e mai bine. Ştia că din spate nu ne mai ameninţa nici un pericol şi dacă acesta exista, atunci putea veni numai din faţa noastră.

Pe ambele părţi, în stânga şi în dreapta noastră se ridicau pereţi înalţi de stâncă. Mergeam, cum spuneam, cu doi metri în urma lui Marian şi nu observasem că intrasem în defileu.

— Aici începe cu adevărat defileul, Robert! îmi şopti el.

Pongo s-a târât în faţa noastră ca să vadă dacă drumul e liber. După ce pornim, mai uită-te din când în când în jur. Ar fi posibil să avem de-a face cu o bandă întreagă a cărei membrii să fie ascunşi peste tot.

Pongo apăru din întuneric şi făcu semn lui Marian să-l urmeze. Eu am rămas puţin în urmă pentru a le asigura spatele. Drumul urca din ce în ce mai sus. Trebuia uneori de-a dreptul să ne căţărăm. Să fi fost aceasta cărarea cu bucluc? Parcursei mintal schiţa făcută de colonelul Longfield. Da, asta trebuia să fie poteca blestemată unde negustorii au fost asasinaţi. Locul propriu-zis al faptei trebuia să se găsească ceva mai sus, la cotitură.

Luna depăşi stratul de nori şi acum ne lumina din plin calea. Regiunea era de o frumuseţe romantică în sălbăticia ei; blocuri grele de stâncă înconjurau cărarea, în dosul cărora un om şi-ar fi găsit lesne o ascunzătoare.

Dar Pongo era înaintea noastră. În el puteam avea deplina încredere. Cu siguranţă va fi în stare să adulmece o capcană, dacă va fi cazul.

De aceea eram mai neliniştiţi de ce se întâmplă în urma mea şi de aceea aruncam mai des privirea înapoi. Când din nou mi-am aruncat privirea în urmă, am încremenit de spaima. O umbră dispăru rapid în urma unui bloc de stâncă.

— Marian, opreşte-te! Ceva dă de bănuit aici, şopti eu spre înainte.

— Despre ce-i vorba? veni de sus răspunsul.

Arătai spre un bloc de stâncă în urma noastră. Voiam s-o luăm înapoi, când apăru Pongo. Ne dădu în lături şi se deplasă el, cu îndemânare şi prudenţă totodată, spre masivul

stâncos cu pricina. Pentru a-l sprijini, în caz că va ajunge la o luptă, ne luarăm noi după el.

Am fost mirat când Pongo, după ce se târî împrejurul stâncii, veni scuturând din cap. Să mă fi înşelat?

Pongo descoperise urme, pe care ni le arătă cu mâna şi la lumina lunei se vedeau destul de clar dar nu se putea şti dacă erau vechi sau noi.

Câteva clipe mai târziu Pongo îmi arătă ceva întunecat pe care mi-l prezentă râzând:

— Massers Bertram văzut pangolin (urs spălător) voia tocmai să meargă în peştera, care săpat sub stâncă.

Deci era vorba de-un urs spălător, înalt de doi metri cu coada stufoasă, scurtă, care dispăruse sub pământ. N-aveam acum vreme să ne ocupăm de lucruri laterale, fie şi un pangolin, aşa că ne continuarăm urcuşul. După aprecierile colonelului care ne făcuse schiţa, trebuia să fim acum la înălţimea de vreo opt sute de metri. Acum poteca începe să urce aşa de abrupt, că trebuia să ne sprijinim unul de celălalt pentru a putea reuşi să înaintăm pe drumul nostru. Aici poteca făcea o cotitură bruscă. Ajunserăm la locul un de se petrecuseră omorurile.

Ne aştepta oare „Mesagerul Morţii", cu spada ridicată după blocul uriaş de stâncă? Sau nu vom descoperi nimic? Ne oprirăm şi studiarăm cu atenţie împrejurimile.

— O să caut alt drum pe unde să ocolim locul cu pricina, îmi şopti Marian.

Uşor de zis, greu de făcut, pentru că nu se vedea nici în lung nici în lat un astfel de drum. Numai pe această cale puteam urca în continuare. În cele din urmă Pongo ne spuse la rândul lui:

— Masser Pongo merge înainte!

Traserăm pistoalele de la brâu şi le ţinurăm pregătite în mână.

Ca un păianjen uriaş, sprinten şi negru se vedea Pongo înaintea noastră, când se căţăra în patru labe spre vârf. Mai lipseau câţiva metri şi va ajunge să dea colţul cărării. Speram să nu dea peste ceva neaşteptat când… Ca un fulger el se dădu înapoi. Un obiect strălucitor căzu cu zgomot pe terenul stâncos, după ce se scânteie prin aer. O spadă grea şi scurtă din care săreau scântei.

Pongo, din fericire, descoperise la timp pericolul. Repede, cât am putu de repede, ne adăpostirăm în dosul masivelor blocuri de stâncă bănuind că acum va apărea războinicul în armură, acel Mesager al Morţii. Dar nu se întâmplă nimic, nu se mai auzi nimic din care să tragem concluzia că se apropia

cineva de noi. Numai spada scurtă era o mărturie că se înfăptuise un atac viclean asupra credinciosului nostru camarad. Aproape o jumătate de oră am rămas la adăpostul stâncilor.

Războinicul nu se arătă. Începusem să-mi pierd răbdarea şi-i făcui un semn lui Marian că-i timpul să ne continuăm marşul. El rămase însă nemişcat, cu mâna dreaptă ţinându-şi strâns pistolul. Fără să-şi piardă cumpătul privea încă spre marginea blocului de stâncă. Privi într-acolo, dar nu mă aşteptam deloc să apară vreun duşman aici. Din nou se scurseră câteva minute. Apoi mâna lui Marian zvâcni în sus, două, trei împuşcături sparseră liniştea nopţii. Lăsându-mi privirea să alunece împrejur, observai abia acum că o siluetă masivă apăruse sus la marginea stâncii, o siluetă ce ar fi putut inspira groază şi teamă oricărui om.

Arătarea din faţa noastră purta într-adevăr un costum de cavaler din vechime. Pe cap avea un coif, care se termina cu un vârf ascuţit. Deasupra corpului purta un fel de cămaşă de zale, pe care-o catalogai ca o vestă antiglonţ. Picioarele erau de asemenea acoperite cu zale de fier. În jurul gâtului purta un fel de şal alb de mătase. Puncte albe strălucitoare, se vedeau de sub cămaşa de zale care-i ajungea până la genunchi.

Iată deci şi pe omul nostru, „Mesagerul Morţii” îmi trecu fulgerător prin minte. Silueta făcu câţiva paşi înainte, îşi ridică spada sa scurtă de jos şi nu părăsi cu privirea blocurile de stâncă îndărătul cărora ne ascunsesem. Din nou detunară împuşcăturile lui Marian. Silueta masivă a cavalerului păru să se strângă! Gloanţele camaradului meu vor fi nimerit în zale sau poate şi în locuri nu prea bine protejate. Îmi ridicai la rândul meu pistolul ţintind scurt înspre încheietura mâinii. Trăsei de trei ori, una după alta. Arătarea se prinse de mâna dreaptă şi dispăru c-o săritură îndărătul stâncilor, ceea ce, luând în considerare greutatea armurii fu o adevărată performanţă.

Nu mai şovăirăm deloc, ci-l urmărirăm pe potecă în sus. Marian îmi şopti:

— Împuşcăturile tale se pare că au nimerit. Omul nostru trebuie să se panseze. Şi eu am tras la încheieturi dar nu la încheietura mâinii ci a braţului unde se pare că armura a fost mai groasă.

— Ştim cel puţin că arătarea asta e vulnerabilă, zâmbii eu şi-l urmai pe Marian care coti imediat după stâncă.

Pongo dispăruse. Poate că găsise o urmă, pe care voia s-o cerceteze el singur?

Unde să fi dispărut misteriosul cavaler? Din locul unde ne aflam puteam îmbrăţişa o generoasă panoramă a regiunii. Începui să devin neliniştit din cauza lui Pongo, când acesta apăru brusc lângă noi.

— Massers, aici în dreapta se găseşte peşteră în stâncă. Auzi voci. Veniţi repede! Sări în spatele stâncii şi ne arătă să facem la fel.

O peşteră undeva în stâncile astea n-aş fi putut descoperi chiar dacă aş fi vrut-o. Dar urmai repede sfatul lui Pongo şi mă ascunsei asemenea lui Marian în spatele stâncilor. Parcă trecu o veşnicie. Auzi apoi paşi uşori şi văzui doi oameni cum se târau pe blocul stâncos.

Aceştia spionară în toate părţile în jur şi trecură apoi de cotitura, de după care apăruse înainte silueta cavalerului îmbrăcat în armură. De acolo priviră cu grijă poteca care se afla dedesubt. Rănitul trebuie să le fi spus că noi stăteam undeva în dosul brâului de stânci. Mă gândeam: ce-i de făcut, pentru că eu eram cel mai aproape de cei doi, mie-mi revenea oarecum sarcina de a întreprinde ceva. Dar Pongo mi-o luă înainte. El se strecura acum târându-se în urma celor doi. Fără ca să pot auzi un sunet, amândoi vrăjmaşii zăceau fără cunoştinţă la pământ.

Asta nu putea s-o reuşească decât Pongo, cu puterea sa supraomenească şi îndemânarea sa asemănătoare unei feline.

Ne aplecarăm, Marian şi cu mine să-i cercetăm pe cei doi fără cunoştinţă; în timpul acesta Pongo supraveghea intrarea în peşteră.

— Aşa ceva am bănuit eu, chiar de la început, murmură prietenul meu, în timp ce cerceta buzunarele celor doi.

Ţinea acum în mână o bucată de hârtie pe care, după o examinare rapidă şi-o vârî în buzunar. Ceva mai târziu, ca şi cum s-ar fi răzgândit şi-o scoase din nou din buzunar, se uită în toate părţile, merse înspre un bloc de piatră, îl dădu la o parte, puse hârtie pe pământ şi trase blocul de piatră de mărime mijlocie peste ea. Mă uitai întrebător la el, cum execută toate aceste operaţii. Zâmbind mă lămuri:

— Hârtiile sunt pentru colonel şi pentru noi toţi foarte importante. Le-am ascuns mai bine aici. Dacă va fi printr-o întâmplare nefericită să cădem în mâinile adversarilor noştri, ar fi în pericol să se piardă. Dacă le-am mai putea recupera ulterior e îndoielnic. Duşmanii noştri au fost scoşi din luptă aşa de repede de acţiunea lui Pongo, încât nu cred că vom mai avea ocazia să punem mâna a doua oară pe astfel de dovezi. Nu întreba acuma despre ce este vorba. Pot să-ţi spun

doar atâta, că am convingerea c-am dibuit despre ce e vorba. De contrabandişti n-am dat nici o urmă.

Îi legăm pe cei doi potrivnici leşinaţi cât mai bine puturăm cu sfoara ce-o adusesem cu noi. Pentru a face căluşuri rupsesem o bucată de stofă din cămăşile lor, le îndesarăm căluşurile în gură şi le întărirăm cu legături care duceau la ceafă.

Trebuia să procedăm cu multă prudenţă întrucât nu puteam avea încredere, necunoscând pe nici un membru al bandei. Pongo ăi târî undeva la adăpostul stâncilor, dar îi plasă atât de departe unul de altul, încât să nu se poată elibera. Locul unde stăteau cei doi nu putea fi uşor descoperit, chiar dacă vreun călător trecea întâmplător prin apropiere. Dar prin căutări persistente ar putea fi descoperiţi.

Când am fost gata intrarăm din nou în crăpătura din stâncă. Se făcu din ce în ce mai întuneric în jur.

În cele din urmă nu ne mai puteam bizui mai departe decât pe simţul pipăitului şi pe Pongo care preluase conducerea.

III.
MÂNGÂIEREA MORŢII.

PAS CU PAS RĂZBIRĂM ÎNAINTE. Drumul părea nesfârşit de lung. Deodată auzi, nelămurit voci. Înaintea noastră păreau să fie oameni. Să fi dat oare de lagărul bandei? Pongo se opri.

După ce ne-am târât lângă el, văzurăm în faţa noastră o dâră mată de lumină. Trecătoarea săpată în stâncă era atât de îngustă încât cu multă greutate puteau sta doi oameni unul lângă celălalt.

— Massers – adunare acolo, şopti Pongo aproape imperceptibil. Soldat este de asemenea.

Când spunea soldat se referea la cavalerul echipat în armură. Marian se mai strecură puţin înainte, după care se întoarse din nou la vechiul loc.

— Trebuie să încercăm să ascultăm ce se vorbeşte, şopti el, Robert, te rog, du-te înapoi şi stai de pază. Altfel s-ar putea să cădem într-o capcană în văgăuna asta şi atunci totul s-a sfârşit. Pongo va trebui să mai meargă puţin în faţă şi să cerceteze mai bine culoarul. Cred că ni s-au întins tot felul de capcane în care putem cădea oricând dacă nu deschidem bine ochii. Pentru a nu păţi aşa ceva, trebuie să ne asigurăm spatele. Aceasta-i misiunea ta Robert. Pe de altă parte va trebui să ne ajuţi în caz că ni se întâmplă ceva.

Aş fi preferat mai degrabă să fiu pe aproape când Marian dorea să-i pândească şi să-i surprindă pe membrii bandei. Pe de altă parte vedeam şi partea bună a planului lui Marian. De aceea mă întoarsei înapoi pentru a-mi lua postul în primire.

După ce ajunsei din nou în spaţiul liber, mă uitai mai întâi după prizonierii noştri care între timp îşi recăpătaseră cunoştinţa şi mă priveau cu feţe întunecate.

Mă aplecai pentru a le verifica legăturile, în clipa în care două braţe puternice mă apucară din spate şi mă ţinură strâns de abia puteam să mă mişc. În acelaşi timp cei doi prizonieri săriră în picioare, întrucât, lucru de mirare, nu erau legaţi deloc. Unul mă lovi în moalele capului cu un obiect greu, încât mă prăbuşi la pământ.

După ce îmi recăpătai cunoştinţa îmi recăpătai şi memoria. Spre marea mea spaimă constatai că eram legat fedeleş. Întunericul mă înconjură din toate părţile, de nicăieri nu provenea nici un zgomot. Cuprins de disperare mă rostogoli într-o parte, dând peste alt corp întins la pământ, cu această

ocazie. Să fi fost Marian prizonier şi el? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci Pongo mai putea să ne salveze, în caz că nu i se întâmplase şi lui ceva semănător. Întrucât în gură aveam căluş, nu puteam scoate nici un strigăt de ajutor. De aceea mă rostogoli din nou într-o parte, până am dat de corpul însufleţit de lângă mine şi pipăi cu mâinile legate la spate costumul celui de-al doilea prizonier. Recunoscui curând că era într-adevăr vorba de Marian care îşi recăpătase între timp cunoştinţa şi-mi dădu şi el semne de recunoaştere. Ne rostogolirăm să ajungem spate-n spate şi începurăm o discuţie în alfabetul Morse cu vârful degetelor noastre rămase libere. Aşa ne puturăm înţelege şi ne împărtăşirăm reciproc cum am căzut în mâinile duşmanilor noştri. Despre Pongo nu ştia nimic nici Marian. Dacă izbutise să se salveze, ştiam că în curând vor veni ajutoare să ne salveze, poliţişti pe care-i va înştiinţa Pongo. Din nefericire mai ştiau şi potrivnicii noştri de asta. Încercam fireşte din răsputeri să ne eliberăm reciproc, dar în curând am fost nevoiţi să admitem că legăturile erau mult prea puternice şi eram în plus legaţi şi cu sârmă trasă printre firele de sfoară. Nici măcar de cătuşe nu puteam scăpa.

În ce timp al zilei ne aflam? Cu siguranţă se făcuse deja dimineaţa târziu, pentru că simţeam o foame şi o sete cumplită. Lui Marian nu-i mergea deloc mai bine. Mă obosea mai ales nesiguranţa pentru că se scurgea oră după oră şi nici un om nu apărea, duşman sau prieten. Comunicarea noastră prin Morse o părăsisem demult şi acum zăceam apatici acolo. Tresării dintr-odată, întrucât o geană de lumină se ivi în depărtare şi se apropia din ce în ce. Silueta cavalerului apăru din nou. În mână stângă purta o lanternă a cărei lumină o plimbă pe sol. Scoase apoi de lângă intrare un mic coş, pe care-l aşeză mai aproape. Un fior de groază îmi trecu prin şira spinării, la vederea acestui coş, pe care-l cunoşteam prea bine, pentru că îl văzusem de nenumărate ori în posesia fachirilor indieni care-şi transportau şerpii cu care făceau demonstraţii.

Chipul războinicului nu-l puteam vedea, fiind pe jumătate acoperit de vizieră. Acesta îşi aşeză coşul la pământ şi ne privi multă vreme. În sfârşit vorbi cu un ton zeflemitor:

— O să plătiţi cu moartea pentru c-aţi venit să vă amestecaţi în secretele noastre, domnilor. Ştim cine sunteţi şi v-am observat demult. E de neînţeles cum aţi putut ajunge neobservaţi în Surat. Vom face proces scurt cu voi! Deoarece mi-aţi provocat o rană dureroasă, mi-am impus aici voinţa

mea. Veţi avea societate. Mă voi întoarce în curând şi vă voi mai aduce un prieten.

Cu aceste cuvinte dispăru. Imediat îi transmisei lui Marian părerea mea. Cu siguranţă îl va aduce pe Pongo pentru a muri împreună. Felul morţii nu era greu de ghicit, dată fiind prezenţa coşului cu şerpi din apropierea noastră. Sărutul morţii trebuia să fie dat de muşcătura şerpilor veninoşi de alături.

În privinţa lui Pongo, părerea lui Marian era alta. Tocmai voiam să-i răspund tovarăşului meu, când individul se înapoie şi aruncă alături de noi un corp omenesc.

Răsuflai uşurat, pentru că nu era Pongo, ci trupul unui alb îmbrăcat în uniformă, care nu putea fi altul, în împrejurările actuale, decât fiul colonelului Longfield.

Omul aruncat se rostogoli imediat în vecinătatea noastră. Indianul ridică acum coşul în timp ce fluiera încet o melodie stranie. Din coş se ridicară trei cobre care începură încet să se târască spre noi. Indianul continua să fluiere. Şerpii erau astfel dresaţi încât se urcară pe piepturile noastre şi se încolăciră acolo. Apoi indianul se aplecă asupra legăturilor noastre şi le slăbi, astfel încât, în curând nu mai eram legaţi. Nu îndrăzneam însă să ne mişcăm. Ci stăteam cât se poate de liniştiţi pentru a nu întărâta şerpii. Indianul dispăruse între timp din temniţa noastră.

Din fericire, indianul lăsase lanterna, altfel situaţia noastră ar fi fost şi mai îngrozitoare. Şerpii se adunară curând încolăcindu-se pe pieptul fiecăruia dintre noi părând să adoarmă. Pe semne căldura corpului nostru le pria. De aceea nici nu se târâră de pe noi.

Cât de mult am zăcut astfel în situaţia aceea oribilă nu-mi pot da seama. Deodată Marian făcu o mişcare imperceptibilă. De îndată cobra de pe pieptul lui îşi ridică capul şi sâsâi furioasă. Mă temeam chiar că va muşca. După un timp se linişti şi se încolăci din nou în cuibu-i cald.

Ore întregi pline de chinuri trecură aşa. Nu vedeam nici o posibilitate de scăpare din situaţia deznădăjduită în care ne aflam. Mă gândeam dacă n-ar fi mai bine să fac o încercare disperată de eliberare, când din nou apăru cavalerul în armură. Ţinea o spadă scurtă în mână şi păru să se sperie când ne văzu. Să fi socotit oare că ar fi trebuit de mult să fi fost muşcaţi de şerpi?

Şerpii se ridicară numaidecât şi începură să sâsâie înspre el. Şi acum întreprinse acest om ceva cu totul neaşteptat. Braţul său se ridică în sus, iute ca fulgerul se coborî spada

asupra capetelor noastre şi le tăie deodată capetele celor trei cobre deodată, la toate trei.

Am sărit repede în picioare pentru a mă năpusti asupra războinicului. Marian şi inspectorul fură şi ei în picioare. Şi spre nespusa noastră uşurare, auzirăm şoptite cuvintele liniştitoare ale lui Pongo:

— Massers fie liniştiţi. Pongo ca soldat aici!

Eram mut de uimire. În sfârşit recunoscui în ciuda coifului şi a vizierei trase pe jumătate, trăsăturile credinciosului nostru cunoscut negru. I-aş fi sărit mai degrabă de gât pentru a-l săruta.

Marian îi strânse amândouă mâinile în semn de mulţumire mută, apoi vorbi încetişor cu inspectorul Longfield.

La semnul lui Pongo, părăsirăm încăperea aceasta dintre stânci şi-l urmarăm pe uriaşul negru în întuneric. Marian şi cu mine nu ştiam deloc unde ne aflam şi de aceea ne bazam în exclusivitate pe Pongo. Deodată se opri, ne trase într-un fel de peşteră care se găsea undeva lateral de drumul nostru şi aprinse lanterna. Ne găseam aici într-un fel de debara, unde felurite haine şi mantale se aflau claie peste grămadă. Părţi de armuri străvechi se găseau de asemenea aici. Acum de-abia începu Pongo să vorbească:

— Massers poate vorbi aici liniştiţi. Duşmani departe de aici. Când Masser Farrow căzut jos Pongo sărit de-o parte. Indian nu văzut. Pongo târăşte prin gang, găsit aici încăpere. Aici găsit costume de soldat vechi, îmbrăcat ca soldat, poate umbla liber. Duşmanii crede că Pongo este soldat, nu spune nimic. Alt soldat se târăşte înainte Pongo, urmăreşte. Când soldat se-ntoarce, Pongo vede ce face Massers şi eliberează.

Acesta era adevăratul Pongo. Cu cele mai simple cuvinte din lume şi-a descris aventura sa periculoasă şi tot ce-a întreprins pentru a ne salva pe noi, ca şi când a fost ceva la mintea cocoşului.

După ce-şi termină expunerea Pongo, Marian îşi exprimă la rându-i părerea dacă n-ar fi mai bine să ne întoarcem la Surat pentru a aduce o companie de soldaţi. Pongo dispăru pentru a constata dacă intrarea în peşteră este liberă. Între timp Marian îl întrebă pe inspector despre ce a pătimit el aici.

— Nu prea e mult de povestit domnule Farrow. Am sosit aici cu patru oameni pentru a cerceta ţinutul şi poteca. Când am ajuns la locul cu pricina, am luat-o înainte şi de atunci nu mai ştiu absolut nimic. M-am trezit într-o încăpere săpată în stânci unde din când în când mă vizita câte un războinic cavaler în armură pentru a-mi aduce de mâncare. Am cerut să

fiu eliberat la care primeam un râs sardonic şi mi se indica ziua morţii mele.

— Aţi descoperit, domnule inspector, despre ce este vorba aici? întrebă Marian.

— Sincer să fiu, nu! Nu cred că avem de-a face cu o bandă de contrabandişti. Mai degrabă e vorba de chestiuni politice.

— Cam aşa m-am gândit şi eu. Contrabandiştii nu s-ar fi împovărat cu crime numai de dragul de a face să pară locul ăsta bântuit. Eu am observat câte ceva şi cred că ştiu despre ce este vorba. Dar iată că se reîntoarce Pongo. Cred că trebuie să plecăm de aici.

— Massers vine, drum liber, zise el numai, îndată ce intră. Apoi se aplecă şi luă de sub un morman de haine trei săbii scurte pe care ni le puse în mâini:

— Mult pericol aici, este, mai bine cu arme.

Trebuia să fi cercetat întreaga debara foarte amănunţit altfel nu ar fi ştiut atât de precis de unde să ia armele. Stinse lumina lămpii sale de buzunar şi ne conduse în spaţiul liber.

După poziţia soarelui trebuia să fi fost orele 14. Ceasurile noastre de buzunar ni le luaseră duşmanii, după ce ne surprinseseră şi ne-au luat prizonieri.

Pongo nu vru să ne însoţească, ci preferă să mai colinde printre ganguri stâncoase, pentru a se informa mai bine şi a permite mai târziu, o mai bună reuşită a acţiunilor noastre.

Mi se făcuse tot mai foame. Îmi rugai însoţitorii să meargă mai repede, astfel că, în curând ajunserăm la primele aşezări omeneşti. Marian râse de nevoile mele trupeşti, totuşi îşi grăbi mersul pentru a reuşi încă în aceeaşi zi să ne reîntoarcem. Urcarăm dincolo de cealaltă parte a muntelui şi-acum ne lăsarăm deplin pe mâna inspectorului în ceea ce priveşte conducerea grupului nostru. Urcarăm aşadar un drum mai lung înspre Surat aşa că ajunseserăm pe la ora 16.

Nu pot descrie bucuria colonelului Longfield, la vederea fiului său. De bucurie ar fi împărtăşit evenimentul tuturor prietenilor şi cunoştinţelor săi, dar Marian îl sfătui să n-o facă.

— E nevoie să ne reîntoarcem din nou acolo, domnule colonel pentru a prinde întreaga bandă. Dacă vor şti toţi că fiul dumneavoastră a scăpat, membrii bandei vor deduce că şi noi am scăpat odată cu dânsul şi vom găsi cuibul gol.

Cu aceasta fu de acord şi colonelul şi de aceea după ce ne adunarăm cu toţii în camera de lucru a acestuia şi Marian îi zugrăvi repede tot ce pătimisem, îl întrebă, în încheiere, dacă poate să-şi facă vreo idee despre scopurile bandei.

— Ce am dedus din relatările dumneavoastră par să fie motive politice aici la mijloc. Ştiţi doar că peste tot în India mocnesc răzmeriţe. Poate că aici, în munţii din Surat, se întâlnesc capii complotului din mai multe regiuni. Să sperăm că ne va cădea suficient material în mână pentru a-i pedepsi suficient de drastic pe cei vinovaţi.

— Am găsit câteva documente pe care le-am ascuns bine, domnule colonel. N-am vrut să le păstrez asupra mea deoarece nu încheiasem treaba în momentul acela şi nu ne găseam pe drumul de întoarcere. Dacă am procedat bine, sau nu, puteţi deduce din ce ni s-a întâmplat. După aceea.

— Cred că cel mai bun lucru pe care-l am de făcut ar fi să-mi chem oamenii şi să-i sfătuiesc să părăsească oraşul pe nesimţite, pentru a nu bate la ochi, cel mai bine câte doi sau unul. Credeţi c-ar fi mai bine să chemăm în ajutor şi armata?

— Depinde de câţi oameni aveţi dumneavoastră sub comandă disponibili. Cred că n-avem de-a face cu mai mult de 30 de oameni.

— Atât de mulţi oameni nu pot aduna pe moment, de aceea cred c-ar fi mai bine să iau legătura cu comandantul garnizoanei Surat. O să vorbesc la telefon cu el, pentru a ne pune de acord. O să merg eu la el, sau o să vină el la mine.

Colonelul Longfield a avut noroc, deoarece l-a găsit imediat pe comandant, care-i promise să vină imediat.

Nici nu avurăm mult de aşteptat, căci comandantul sosi în curând. Colonelul Longfield ne prezentă şi comandantul garnizoanei ne salută cu efuziune. Era un om de patruzeci de ani de statură medie şi cu o înfăţişare extrem de jovială.

— Mă bucur să vă fac în sfârşit cunoştinţă, domnilor. Am citit totdeauna cu interes şi emoţie despre aventurile întâmpinate de dumneavoastră. A fost întotdeauna dorinţa mea de a vă întâlni. Bineînţeles că cu ocazii fericite, mai adăugă el zâmbind.

Am răspuns salutului la fel de călduros. Şi acum când colonelul Longfield îl puse în cunoştinţă de cauză cu misiunea noastră fu dintr-o dată trup şi suflet pentru o colaborare cu noi.

— Voi înconjura muntele cu o companie de 120 de oameni. Nu ne va scăpa nici o muscă. În garnizoană voi face exerciţii de marş. Ala că nu va şti nimeni unde mergem cu adevărat.

— Şi când vom putea pleca domnule Maior?

— Într-o oră! Dacă e nevoie patruzeci de minute. Permiteţi-mi să folosesc telefonul dumneavoastră domnule colonel, că la sosirea noastră în cazarmă să fie totul pregătit.

După convorbirea telefonică se despărţi curând de noi după ce puse la punct cu Marian unele amănunte ale planului.

De la întoarcerea noastră în casa colonelului, dacă trecuse ceva mai bine de o oră. Colonelul dăduse deja dispoziţii oamenilor săi să părăsească oraşul dispersat, câte unul sau doi, indicându-le un punct de adunare. Era vorba de o mică expediţie de război, care avea drept scop de a evita vărsări mai mari de sânge pentru viitor.

IV.
VICLENIA LUI PONGO.

LA 18 H 30' eram deja la locul cuvenit. Colonelul Longfield ni se alăturase. Am ţinut acum un mic sfat de război. Lui Marian şi mie ne reveni sarcina de a folosi drumul pe care merseserăm noaptea trecută.

Colonelul Longfield voia să ne urmeze la o distanţă de 80 de metri cu 10 poliţişti. Fiul său urma să ia calea pe care ne întorsesem în Surat, urmând să cadă în spatele vrăjmaşilor noştri. Şi el era însoţit de 10 poliţişti. Maiorul voia să încercuiască muntele şi mai păstra o rezervă de 10 oameni.

Nu mai şovăirăm mult. Marian şi cu mine o luarăm prin defileu, pe poteca cu renume de-acum. Colonelul ne înzestrase din plin cu arme dar noi le luaserăm în bandulieră, întrucât ne bazam mai mult pe calităţile lui Pongo al nostru, dacă nu-l vor fi descoperit înainte inamicii noştri. Ne apropiarăm cu precauţiune de locul obişnuit de pândă al cavalerului în armură. Ne întrebam dacă va fi postul său sau dacă locul fusese deja luat de Pongo.

Când ne apropiarăm suficient am constat că nu era nimic în preajmă. Nu ştiam dacă să mai înaintăm sau ba, ori să aşteptăm mai întâi un semn de la uriaşul nostru camarad negru.

În orice caz trebuia să ne grăbim deoarece se apropia lăsarea întunericului, ceea ce ar fi îngreunat considerabil misiunea noastră de recunoaştere. Dar cum se ştie noaptea la tropice se instalează foarte repede. Nici vorbă de amurgul atât de cunoscut zonelor temperate care durează atât de mult.

Marian îşi începu din nou prudent mersul pe potecă, care ducea tot mai sus. Îl urmam ceva mai în spate, pentru a nu-l împiedeca, dacă trebuia să facă pe neaşteptate un pas înapoi. Aproape că ajunsesem la cotitura rău famată, când cavalerul în armură îşi făcu din nou apariţia şi făcu o mişcare înspre Marian. Acesta sări îndemânatic înapoi. Acum indianul mă atacă pe mine, scrâşnind un blestem. Luarăm poziţie de apărare în dosul stâncilor mascându-ne oarecum, iar când acesta se văzu că are intenţia clară de a ne urmări, traserăm pistoalele.

— Trage asupra încheieturii mâinii, îmi şopti Marian după care ambele noastre arme detunară. Indianul dădu un ţipăt de durere şi dispăru după stânci.

— Acum e puţin probabil să facă uz de spadă. Ce zici, să-i atacăm noi acum?

Înainte de a oferi un răspuns colonelul Longfield ne şi ajunse cu oamenii lui. El auzise împuşcăturile şi ne credea în pericol. Când ne văzu vii şi nevătămaţi exclamă mirat:

— Ei, dar ce s-a petrecut aici, domnilor?

— Am rănit gardianul principal al cetăţii, dacă se poate spune aşa şi ne gândeam dacă nu-i momentul să declanşăm atacul. Marian nu mai avu timp să recomande precauţie maximă că Longfield şi comandase:

— Înainte băieţi! Poliţiştii se năpustiră pe cărare înainte, dar se dădură înspăimântaţi înapoi, când în faţa lor apăru cavalerul în armură.

Poate că totul s-ar fi soldat cu câteva victime dacă Marian n-ar fi prevăzut situaţia şi n-ar fi avut deja pistolul în poziţie de tragere.

Traserăm aproape concomitent, eu asupra încheieturii mâinii, iar Marian asupra spadei scurte a războinicului. Avu noroc şi-i nimeri arma care făcu un cerc larg zburându-i din mână pe pietriş.

Din nou dispăru războinicul îndărătul stâncilor.

Acum năvălirăm şi noi pe cărare în sus. Poliţiştii stăteau încă nedumeriţi lângă pereţii stâncii.

Pe războinicul Indian parcă îl înghiţise pământul. Dar noi ştiam totuşi de-acum unde-l puteam găsi şi-l aşteptarăm numai pe colonelul Longfield care grăbea spre noi. Oamenii săi aprinseră făcliile pe care le luaseră cu ei, Marian merse spre blocul de stâncă unde ascunsese documentele îl dădu deoparte şi-şi puse hârtiile preţioase în buzunar.

Colonelul observase acţiunea lui Marian şi-a vrut să ştie despre ce era vorba. Prietenul meu Marian îi făcu semn însă că acum nu era timpul potrivit pentru aşa ceva. Nu puteam să îngăduim potrivnicilor nici un minut de răgaz. Unul după altul dispărea acum pe coridorul îngust dintre stânci, pe care poliţiştii de-abia îl descoperiră. Trei dintre ei rămaseră de strajă jos şi primiră recomandarea de a trage imediat ce s-ar apropia de ei o persoană necunoscută cu gânduri necunoscute.

Marian preluase conducerea grupei care se strecura pe culoarul dintre stânci. Acesta continua dar avea foarte multe meandre şi cotituri. Nu se mai petrecu nimic deosebit şi ne continuarăm drumul. Să se fi retras duşmanii noştri? Nu era cazul, altfel Pongo ne-ar fi dat el de ştire. Şi apoi mai era o ieşire pe care pornise cu oamenii săi, fiul colonelului Longfield, inspectorul de poliţie.

Deodată, înaintea noastră detunară câteva împuşcături. Gloanţele ne trecură pe lângă urechi. Stăteam în plină lumină

şi deci ofeream o ţintă bună. Ne grăbirăm spre următoarea cotitură a potecii unde, odată ajunşi, Marian le spuse poliţiştilor să stingă făcliile.

— Ce se petrece acolo în faţă? întrebă colonelul Longfield care rămăsese puţin în urmă cu oamenii săi.

— Duşmanii noştri ne-au dat primul lor „salut" călduros, glumi Marian. Rămâneţi vă rog în spate, voi încerca să mă apropii târâş împreună cu prietenul meu. După ce vă chem, vă rog să veniţi cât se poate de repede.

Marian şi dispăru după colţ, ne mai aşteptând răspuns. Îl urmai imediat încercând să fac cât mai puţin zgomot, ascultând cu atenţie. Întuneric deplin ne înconjura. Nici înainte nici înapoi nu puteam recunoaşte nimic. Unde se găsea în acest moment Pongo? Să fi căzut prizonier sub puterea copleşitoare a inamicilor? Altfel nu şi-ar fi anunţat el până acum prezenţa? Mai parcurserăm o bucată înainte şi apoi ne oprirăm să ascultăm din nou. Nimeni nu putuse trece pe acolo înaintea noastră. Ocupam toată porţiunea cărării aşa cum stam acuma, unul lângă celălalt.

Deodată am încremenit. O mână o atinse pe a mea!

Voiam tocmai să ating trăgaciul pistolului meu, când auzii cuvintele şoptite de Pongo:

— Massers fie liniştiţi. Pongo este aici!

Marian auzi şi el şoaptele camaradului nostru, apoi Pongo adăugă:

— Înapoi!

Cum am venit aşa ne-am retras acum, până am ajuns să dăm de oamenii lui Longfield. După ce am ajuns în siguranţă după cotul potecii, Marian aprinse o faclă. Poliţiştii se dădură înapoi înspăimântaţi de apariţia lui Pongo. Credeau că îl au în faţă pe „Mesagerul Morţii" aşa cum era el echipat. Cu greu izbuti colonelul să explice lucrurile. Pongo explică acum că indianul cel voinic era rănit şi rolul lui şi-l luase el, după ce îl dusese într-o încăpere laterală şi-l ascunsese acolo. Pentru ca înşelătoria să fie şi mai credibilă înfăşurase şi un bandaj alb în jurul încheieturii mâinii, pasămite rănite. Cu prilejul atacului nostru neaşteptat Pongo fu trimis înainte pentru a ne ataca. Plecase deci în întâmpinarea noastră, spunându-i-se că şi cealaltă ieşire era ocupată de vrăjmaşi. Un atac din partea aceea ar duce la pierderi serioase din partea noastră. Pongo era de părere c-ar fi mai bine să uzăm mai departe de viclenie.

Pongo numărase 35 de indieni, care se pregăteau de apărare. Provizii de tot felul erau suficiente pentru două

săptămâni. Dacă se punea problema înfometării asediaţilor ar fi de aşteptat cel puţin două săptămâni.

Marian îl întrebă pe colonel după ce Pongo îşi termină raportul său:

— Aveţi în dotare, bombe cu gaze lacrimogene, domnule colonel?

— Bineînţeles domnule Farrow. Păcat că nu ne-am gândit de la început la aşa ceva. Să trimit repede doi oameni în oraş să aducă materialele?

— Poate c-ar fi bine să faceţi asta domnule colonel, răspunse acesta.

— Într-o oră şi jumătate bombele vor fi aici, fu de părere colonelul. Brown şi Kirsten, ştiu că sunteţi printre cei mai buni la alergări. Luaţi bombele şi întoarceţi-vă aici cât mai repede!

Cei doi oameni se retraseră în grabă.

— Pongo trebuie merge îndărăt. În două ore va fi nou aici, spuse credinciosul nostru prieten Pongo.

După un timp Marian îşi dădu nervos una peste cap.

— Am uitat în graba asta să fi zis să aducă şi măştile de gaze, domnule colonel. Noi….

— M-am gândit eu la asta domnule Farrow, îl întrerupse colonelul. Trebuia să dau un ordin pentru ridicarea gazelor lacrimogene şi-n notiţă am precizat să se aducă şi 8 măşti de gaze.

— Atunci ne va reuşi să-i afumăm cum trebuie. Să sperăm că fiul dumneavoastră nu a înaintat prea mult.

— O să trimit un om să le spună să se retragă întrucâtva. Pe de altă parte trebuie că ştie că punem ceva la cale altfel ar fi întreprins ei ceva pe cont propriu.

Solul dispăru. Acesta mai avea misiunea să-l înştiinţeze şi pe Maior cu privire la cele ce aveam de gând.

Aşteptarea ne păru foarte lungă. Colonelul trimisese vorbă că atacul va avea loc la ora 22 dacă nu vor interveni schimbări bruşte de situaţie.

Kirsten şi Brown se întoarseră la 21h 40’ din oraş, aducând cu ei bombele şi măştile de gaze.

Puţin după aceea apăru şi Pongo. Marian îl întrebă acum din curiozitate ce va face dacă careva dintre indieni îl va întreba ceva.

— Pongo nu va răspunde nimic, ci va arăta numai la gât… făcând cr, cr!

Izbucnirăm în râs. Pongo mai era pe deasupra şi bun actor. Marian împărţi bombele şi măştile de gaze. Pongo trebuia să-şi pună în secret masca de gaze şi să arunce repede trei

bombe cu gaze lacrimogene. Mai departe nu trebuia să intervină. Cât de curând auzea semnalul care era o împuşcătură de pistol, trebuia să acţioneze. Pongo dispăru la final. Colonelul aşteptă cu ceasul în mână. Timpul se scurse încet. În sfârşit sosi momentul. Ne puserăm măştile de gaze pe când Marian păşi pe culoar şi slobozi un glonte. Imediat după aceea auzirăm explozia celor trei bombe cu gaz lacrimogen. Mai aşteptarăm puţin timp pentru a fi siguri că gazele s-au răspândit, apoi Marian aprinse toate făcliile disponibile şi-o luarăm înainte. Nu furăm întâmpinaţi cu nici o împuşcătură.

Când am ajuns la capătul gangului am văzut o peşteră destul de mare, unde zăceau peste tot indieni la pământ.

Până aici ne însoţiră numai oamenii care erau prevăzuţi cu măşti de gaze. Patru poliţişti care aveau deja masca pe figură îi legară repede pe toţi indienii de jos şi-i transportară la camarazii lor, unde între timp ajunseseră şi Maiorul cu zece soldaţi. Militarii preluară transportul celor ameţiţi de gaze, deveniţi prizonierii noştri acum. În decurs de o jumătate de oră fură transportaţi, de aici, toţi indienii. Căutarăm zadarnic vreo urmă a lui Pongo. De când explodaseră bombele nu-i mai dădurăm de urmă. Să fi mers să-l ia în primire pe „Mesagerul Morţii”? Nu ştiam din păcate unde se găsea încăperea laterală pe care o găsise atunci Pongo. Poate că-l va aduce el însuşi pe cavalerul în armură. A durat destul de mult până camaradul nostru a apărut în fine, aducând însă o veste dezamăgitoare Indianul cel mare, şeful reuşise să scape. Acum se punea problema de a-l recaptura. Toţi cei interesaţi, cu mască se alăturară lui Pongo şi începurăm numaidecât căutarea. Trecură oră după oră, fără ca să dăm de individul îmbrăcat în armura afgană. Soldaţii erau siguri că n-ar fi putut trece de lanţul lor. Către dimineaţă nu ne mai rămase decât să recunoaşte evidenţa. Indianul ne scăpase!

Când colonelul Longfield dădu dispoziţia ca prizonierii să fie transportaţi de acolo văzu multe fizionomii familiare. Aparţineau castelor superioare. Colonelul îl rugă pe Maior să transporte prizonierii sub escortă armată puternică, la sediul poliţiei, întrucât oriunde altundeva n-ar fi fost în Surat în siguranţă.

În dimineaţa următoare nopţii atacului, colonelul îi puse lui Marian la micul dejun întrebarea care-l muncea cel mai tare:

— Cine credeţi că este instigatorul rebeliunii împotriva guvernului britanic, domnule Farrow?

— Nu vreau să formulez nici un răspuns, până nu vom putea aduce dovezi certe, zise acesta.

Dacă ne îngăduiţi mai rămânem o săptămână aici. Înainte de a pleca o să vă arăt cine e capul conspiraţiei şi cine e „Mesagerul Morţii” Pot afirma cu certitudine de pe acuma că sunt una şi aceeaşi persoană.

Colonelul îl privi câteva clipe uimit pe Marian, după care îi veni ceva în minte.

— Nu mi-aţi arătat hârtiile pe care le-aţi ascuns sub blocul de piatră, domnule Farrow.

— Vi le-aş arăta numaidecât domnule colonel dacă nu m-aş teme că veţi întreprinde ceva ce ne-ar periclita foarte mult soluţionarea întregii probleme. În interesul cauzei, vă rog să mai aşteptaţi pentru a suplimenta cercetările. Sper că în curând să vă pot livra pe „Mesagerul Morţii”.

— Sunt cu dragă inimă de acord cu ceea ce propuneţi, domnule Farrow. Fără ajutorul dumneavoastră cu greu mi-aş mai fi putut vedea fiul, dac-ar fi trăit evident. O să vă acord tot sprijinul de care dispun. Dacă mai aveţi vreo dorinţă, vă rog s-o exprimaţi.

Marian chibzui câteva clipe, adâncit în gânduri, după care întrebă:

— Aveţi aici în Surat duşmani personali, domnule colonel?

— E greu să dau un răspuns concret. După asasinatele comise am acţionat diferit tocmai pentru că mi se reproşa că n-am fost destul de energic.

— Din partea cui s-au ridicat obiecţiile?

— Din partea celor mai bine văzuţi oameni din oraş, ai acelora care aveau tot interesul ca trecătoarea şi poteca în sine să fie practicabile pentru comerţul propriu-zis. Un pic să mă gândesc! Cele mai multe reproşuri le-am primit de la negustorul Indian Tronsgha. S-a exprimat destul de grosolan la adresa incapacităţii poliţiei.

— Tronsgha? Numele mi-e cunoscut. Un indian în vârstă de statură mică?

Colonelul râse din toată inima.

— Ba dimpotrivă, domnule Farrow, Tronsgha este un om în puterea vârstei de 38 de ani şi are o statură de atlet. N-aş vrea deloc să-l am de duşman personal, sau ceva de împărţit cu dânsul.

— Atunci nu poate fi omul la care m-am gândit, se dădu bătut Marian.

Îl cunoşteam pe camaradul meu destul de bine de acum ca să-mi dau seama că voia intenţionat să-l inducă în eroare pe

colonel. Avea cu siguranţă motivele lui de a o face. Chipul prietenului meu se lumină şi-mi dădui seama că era mulţumit de concluziile la care ajunsese.

— O dorinţă aş avea totuşi domnule colonel. Puteţi să convocaţi mâine pe toţi negustorii de vază din Surat în biroul dumneavoastră de lucru, pentru a le împărtăşi veştile despre siguranţa călătoriilor în scop de negoţ de aici în colo? Voi fi şi eu acolo şi poate că-n cursul zilei de mâine voi putea să vă arăt pe „Mesagerul Morţii”.

— Voi da dispoziţiile necesare chiar acum la telefon, deşi, sincer să fiu, încă nu sunt pe deplin încredinţat că de-acum înainte drumul va fi lipsit de primejdii. „Mesagerul Morţii” încă nu stă, din păcate, în dosul gratiilor.

— N-are să mai dureze mult. Acum însă să ne odihnim câteva ore! Permiteţi-mi să mă retrag, împreună cu camaradul meu.

Când am rămas singur cu Marian în cameră l-am întrebat ce intenţiona cu această întrunire la vârf a negustorilor din oraş.

— Păi vreau să le dezvălui pe „Mesagerul Morţii”.

— Ştii deja cine este?

— Cred că da. Oricum, mâine trebuie să facem rost de câteva dovezi care ne lipsesc. Pongo, păzeşte încă, cu poliţiştii poteca din munţi. Nu cred că va avea succes. Va trebui ca tot noi, către seară să mai întreprindem o expediţie până acolo.

Întrucât eram obosiţi şi nu ne aşteptam la nici un eveniment deosebit, dormirăm nestingheriţi până după amiaza târziu. Ne primenirăm cu o baie şi ne întărirăm trupurile cu o cină copioasă.

Colonelul Longfield ne aştepta deja. Răspândise deja în întreg Surat-ul că noi am descoperit o bandă periculoasă în munţi şi am făcut-o nevătămătoare. Nimeni nu ştia însă amănunte. Între timp, mai dăduse şi alte telefoane şi era foarte curios să ştie ce vom întreprinde în continuare. Când auzi că noi voiam să facem o călătorie în munţi ţinu neapărat să ne însoţească. Dar Marian voia să meargă numai cu mine.

Aşa că porniram amândoi şi ajunserăm din nou, la potecă, deşi conspiratorii fuseseră făcuţi prizonieri, trebuia să fim totuşi foarte atenţi, întrucât „Mesagerul morţii” mai era încă în libertate.

Am ajuns în cele din urmă şi la locul cu pricina. Mă aşteptam din clipă-n clipă cavalerul în armură, dar nu se întâmplă nimic.

Urcarăm din greu vechea potecă, în sus spre vârf. Apoi deodată, cuprins de groază prinsei mâna lui Marian: da, uite-l că apare din nou!

Marian râse numai şi… merse în întâmpinarea monstrului în armură. Era bineînţeles Pongo, îmbrăcat în costumul specific, cu armură şi tot echipamentul.

Îl salutarăm bucuroşi, în felul lui specific ne povesti, că descoperise ceva nou, în căutarea „Mesagerului Morţii" şi avea de gând să ne arate chiar acum despre ce era vorba, îl urmarăm deci, sus, printre stânci.

Pongo îşi aprinse lampa de buzunar şi ne conduse, pe culoarele de-acum bine cunoscute, până la peştera unde făcusem prizonieri pe conspiratori.

— Pongo descoperit aici gang nou. Şi el ne arătă spre un perete de stâncă unde, cu toată bunăvoinţa, n-am putut descoperit nimic asemănătoare.

De-abia după ce Marian cercetă mai bine găsirăm rezolvarea enigmei. Un bloc de piatră era mobil şi se lăsa deplasat întocmai ca o uşă.

Oare aventura noastră aicea era menită să nu mai aibe sfârşit? Oare am făcut prizonieri chiar pe toţi membrii bandei? Poate că jumătate din efectivul acestora mai era încă localizat aici şi noi nici n-o bănuiam.

Pongo păşea în faţă. Cu simţămintele amestecate, cuprins de o nelinişte interioară, îl urmarăm. Gangul ducea pieziş în jos şi se sfârşea de asemenea într-o peşteră. Aici descoperirăm felurite maşini. La început am crezut c-am dat peste o imprimerie de bani falşi. Dar nu era aşa. Erau tiparniţe ce-i drept, dar care aveau menirea unei tipografii secrete. Peste tot zăceau manifeste care aveau un puternic conţinut antiguvernamental şi antibritanic. Ajunsesem deci la sediul unei organizaţii politice al unui partid ce-şi propunea fără îndoială ţeluri potrivnice guvernării britanice.

Într-o nişă laterală am găsit echipamentul complet al armurii afgane ce servise ca deghizare „Mesagerului".

Acest echipament se asemăna foarte bine cu acele pe care-l purta acum Pongo. De indian nici o urmă, însă. Mai căutarăm febrili alte încăperi sau alte coridoare secrete, care ar fi putut porni din această încăpere, dar nu mai găsirăm nimic deosebit.

Deoarece nu mai era nici o altă ieşire din peşteră nu ne puteam dumiri cum reuşise să dispară indian. Marian fu de părere că la dezlănţuirea atacului nostru se refugiase aici, dovadă fiind chiar părăsirea armurii. După ce ne retrăsesem

reuşise probabil să se strecoare neobservat nici de către Pongo, nici de către vreunul din poliţişti.

Pongo îşi lepădă acum echipamentul şi făcu un colet din ambele armuri, intenţionând să le ia cu el.

Noi ne îndesăm buzunarele cu manifestele tipărite, cel puţin cu o parte din ele.

Lăsând poliţiştii de pază şi aici ne înapoiarăm în oraş.

Se vedea pe faţa lui că Marian era deosebit de mulţumit cu această ultimă excursie pe care o făcusem.

Pongo ar fi rămas mai degrabă să pândească sosirea „Mesagerului".

— O să ai prilejul să-l revezi foarte curând, Pongo. Pun pariu că e de-acuma în Surat. Mâine dimineaţa o să faceţi oficial cunoştinţă.

Pongo rânji mulţumit acum.

Se făcuse deja întuneric când am ajuns în Surat. Colonelul Longfield înjură una bună când îi fu dat să vadă manifestele aduse şi când îi povestirăm de tipografia clandestină. Iată că aşa ceva trebuia să se întâmple tocmai aici, în sectorul lui!

Se făcuse aproape de miezul nopţii când ne retraserăm în sfârşit în camerele noastre. Nu aveam însă de gând să dormim. Aşteptarăm până când se făcu linişte deplină în casă. Ieşirăm pe fereastră afară, ajungând pe crengile unui copac înalt de lângă reşedinţă şi, de acolo ne dădurăm drumul încetişor la pământ. Pongo avea misiunea de a sta de veghe în camerele noastre. Nu ştiam încă ce avea de gând Marian, până ce acesta nu-mi şopti:

— O să-i facem o vizită onorabilului negustor Tronsgha. Nu avurăm vreme de parlamentări că el o şi luase înainte, fără a se opri deloc din drumul său, pentru a cerceta împrejurimile. Se părea că ştie prea bine unde locuieşte acesta şi nu dură mult şi ajunserăm la ţintă!

Străzile sărăcăcios mobilate erau deşerte. Ca nişte umbre întunecate se iţeau casele din fundurile grădinilor pe lângă care treceam. Doar din când în când ne mai lătra un câte un câine, de din dosul gardurilor împrejmuitoare grădinilor.

— Şi dacă şi casa lui Tronsgha e păzită de câini, Mariane?

— Va trebui să-i neutralizăm, asta-i tot.

Perspectiva nu era chiar încurajatoare, dar n-aveam ce face şi-mi urmai drumul, mai ales că Marian părea foarte încrezător.

— Iată aici se află proprietatea lui Tronsgha, mă lămuri el.

Într-adevăr doi buldogi zdraveni alergau pe lângă gardul grădinii acestuia. Marian îşi introduse mâna în buzunar

scoţând două „obiecte” pe care le aruncă peste gard, apoi păşi liniştit mai departe. La următorul colţ de stradă se opri.

— Ce-ai aruncat acolo, Mariane, carne otrăvită?

— Cam aşa ceva, dar nu otravă, ci impregnată cu un somnifer foarte puternic. N-aş vrea să omor câinii care de fapt sunt animale credincioase de mare valoare.

După un sfert de oră ne putem căţăra peste gard. Nu încetai să mă minunez, cum de reuşise prietenul meu să le afle pe toate, dar acuma n-aveam timp de pus întrebări. Aşteptarăm timpul cuvenit, după care ne căţărarăm peste gard, din strada alăturată. Încă nu ajunsesem pe proprietatea negustorului mai trebuia să trecem un gard.

În casa negustorului nu ardea nici-o lumină. Camaradul meu se apropie din spate de locuinţa acestuia şi acuma examina cu atenţie ferestrele. Aşteptă câteva minute, după care dispăru în întuneric. În camera pe a cărei ferestre dispăruse Marian, zării de câteva ori lumina lămpii sale de buzunar. Nu-mi putui da seama ce căuta.

După câteva minute, Marian apăru precum intrase; pe nesimţite mă trezii cu el alături.

— Haide Robert, să dispărem de aici! Am avut noroc de data asta, îmi şopti el.

Părăsirăm grădina pe aceeaşi cale pe care intraserăm şi ajungând pe stradă ne încetinirăm ritmul. Acum am găsit, în fine, răgazul să-l întreb, dacă a găsit ce-a căutat la Tronsgha.

— Da, dovada că el este „Mesagerul Morţii”.

Îmi pieri piuitul.

— Păi cum ai ghicit asta Mariane?

— Combinând toate variantele posibile. Hârtiile pe care le-am găsit şi le-am ascuns în munţi m-au pus pe urma cea bună. Mi-a lipsit numai ultima dovadă pe care am găsit-o astăzi.

— Vrei să pui să-l aresteze pe negustor de-ndată?

— Nu şi-aşa nu poate scăpa din laţul pe care i l-am întins. Va veni singur la biroul poliţiei.

În fine, o luminiţă scăpără în mintea mea. De aceea l-a rugat Marian pe colonel să-i convoace pe toţi negustorii din oraş în biroul său. Devenii deodată aşa de vioi c-aş fi stat toată noaptea la taclale cu Marian despre problemele noastre. El voia să se culce, însă, aşa că de îndată ce ajunserăm la bungalow-ul colonelului puserăm capul jos….

V.
„MESAGERUL MORŢII” ESTE DEMASCAT.

LA MICUL DEJUN, colonelul ne şi întrebă, dacă eram lămuriţi în fine cine era „Mesagerul Morţii”.

— Sunt sigur de asta, domnule colonel, de altfel vă va căuta azi înainte de masă, zâmbii Marian.

Colonelul se uită la prietenul meu cu o privire de parcă ar fi vrut să întrebe dacă era în toate minţile.

— Criminalul mă va căuta pe mine, personal?

— Aşa cum aţi auzit.

— Vorbiţi serios, domnule Farrow? Sau vreţi să glumiţi cu mine?

— Nu prea am chef de glume, nu aşa de dimineaţă, replică prietenul meu. Când va fi aici puteţi să puneţi să-l aresteze.

Colonelul rămase perplex.

— Susţineţi deci că ucigaşul va veni să se predea şi va cere să fie arestat?

— N-am spus asta domnule colonel. Am zis numai că va veni aici în dimineaţa asta, va depinde de dumneavoastră să-l recunoaşteţi cine este. El se va păzi evident s-o facă.

— Acum înţeleg. Bănuiţi că făptaşul e unul din negustorii convocaţi astăzi la mine în birou. Credeţi cu adevărat că este unul din negustorii din Surat?

— Nu am doar bănuieli. Ştiu cu certitudine cine este criminalul.

— Şi de ce nu-mi spuneţi numele lui chiar acum pentru a da dispoziţiile necesare ca să fie arestat?

— Aş vrea mai întâi ca respectivul să se trădeze el însuşi. Pentru varianta asta mi-am luat toate precauţiile necesare.

— Ei, atunci aştept şi eu cu nerăbdare întâlnirea de azi. Dar dacă nu apare? Nu pot sili pe nimeni să vină la mine. Poate se răzgândeşte şi-o ia la sănătoasa. S-ar putea să pierdem totul în ultima clipă.

— Va veni cu siguranţă domnule colonel, pentru că nu bănuieşte că i-am dat de urmă! Aţi convocat întâlnirea pentru ora 10. O jumătate de oră mai târziu va fi arestat.

Colonelul Longfield răsuflă din adâncul plămânilor.

Dacă Marian Farrow afirma ceva cu atâta certitudine atunci asta însemna altceva. Pentru a fi absolut sigur mai întrebă dacă nu e cazul să ia măsuri speciale.

— După ce toţi oamenii convocaţi vor fi în sala de consiliu daţi ordine funcţionarilor să păzească toate intrările

şi ieşirile, inclusiv ferestrele. Mai mult nu aveţi ce face, demascarea criminalului îi va reveni lui Pongo.

Era de-abia 8h 30' ne despărţirăm de colonel şi nu intenţionam să revenim decât după ora 10, pentru a nu-l speria pe „Mesager". Trebuia ca să se simtă cu totul în siguranţă. Până la ora fixată mai era încă timp destul pe care Marian intenţiona să-l folosească vorbind cu Pongo între patru ochi.

La 10 fix sosi automobilul trimis de colonel pentru ca să îi ia. Fiul colonelului, inspectorul de poliţie veni personal să ne aducă pentru că toţi cei invitaţi îşi făcuseră deja apariţia.

El însuşi îi examinase cu scrupulozitate dar nu-şi putuse da seama cine ar putea fi făptaşul.

— Şi gândiţi-vă continuă inspectorul Longfield, astă noapte s-a comis o spargere la negustorul Tronsgha, aşa cum ne-a mărturisit-o chiar dânsul. N-a putut stabili cu precizie ce s-a furat dar a descoperit că o fereastră pe care o închisese seara fusese deschisă şi a descoperit chiar urme de efracţie.

Trebui să-mi reţin un zâmbet. Dacă Tronsgha ar fi ştiut cine a fost vizitatorul nocturn, cu greu s-ar fi hotărât să vină la întrunirea de la biroul poliţiei.

Automobilul se opri, Pongo, care venise cu noi coborî, având un pachet uriaş, bine legat sub braţ. La recomandarea lui Marian, Pongo se retrase într-o cameră alăturată după care inspectorul Longfield ne conduse la tatăl său.

Împreună intrarăm în sala de consiliu.

Şaisprezece negustori din Surat se adunaseră deja acolo şi-l salutară pe colonel cu destulă reverenţă. Printre aceştia îl recunoscui după silueta sa masivă, pe negustorul Tronsgha, deşi pân-acuma nu l-am mai văzut, cu atât mai puţin în civil.

Când Tronsgha ne văzu în sală, ceva scânteie în ochii săi, dar îşi recăpătă cumpătul imediat, iar salutul său fu atât de politicos ca şi a celorlalţi oameni de afaceri adunaţi acolo.

Colonelul Longfield îi rugă pe domnii adunaţi acolo să ia loc. Îşi începu mica cuvântare, trecând în revistă agresiunile soldate cu victime petrecute în Surat în ultima vreme, mărturisindu-şi bucuria că le poate împărtăşi vestea bună că ieri s-a reuşit neutralizarea unei bande întregi care opera în această regiune. Îşi mai mărturisi totodată regretul că, creierul bandei, mai numit şi „Mesagerul Morţii" a reuşit să scape, dar îşi exprimă speranţa că poate se va reuşi în câteva ore capturarea lui, poliţiştii fiind la posturi.

Printre negustori se produse o oarecare agitaţie. Se puseră întrebări colonelului. Acesta se uita din când în când

dezorientat la Marian şi la ceasul brăţară. Se vedea clar cum starea de nelinişte a şefului poliţiei creştea din ce în ce.

Marian era liniştea întruchipată.

Deodată negustorul Tronsgha se ridică de la locul său şi strigă:

— Domnul colonel, nu prea se simte siguranţa şi ordinea pe care ziceţi c-o instalaţi aici în Surat. Astă noapte chiar casa mea a fost ţinta unei tâlhării.

— Am aflat de curând lucrul ăsta domnule Tronsgha şi vă asigur c-am dat toate dispoziţiile necesare pentru a se face toate investigaţiile. Ce s-a furat de la dumneavoastră?

— N-am putut stabili cu precizie domnule colonel, azi dimineaţă mă grăbeam foarte tare…

— Poate c-aţi fost vizitat chiar de „Mesagerul Morţii" interveni acum Marian.

Negustorul, a cărui ochi scăpărau fulgere spre Marian, se stăpâni şi răspunse foarte calm:

— Cred că glumiţi, domnule? Nu vă cunosc, am auzit abia azi de numele dumneavoastră. „Mesagerul Morţii" pare să se bucure de încrederea dumneavoastră, devreme ce la arestarea bandei i-aţi permis să scape.

Asta era o aluzie pe faţă şi mă mirai de nepăsarea şi calmul prietenului meu.

— Aveţi dreptate, domnule Tronsgha, e adevărat că „Mesagerul Morţii" se bucură de încrederea mea, altfel nu i-aş fi dat colonelului Longfield cuvântul meu, că acesta ne va vizita şi ar putea fi arestat până la ora 11.

Tronsgha izbucni într-un râs strident.

— Şi cu astfel de poveşti l-aţi putut îmbrobodi pe colonel? Credeţi cu adevărat că „Mesagerul Morţii" va veni aici şi vă va ruga să-l arestaţi?

— Cam aşa ceva, domnule Tronsgha. Până la ora unsprezece mai sunt zece minute.

„Mesagerul" nostru trebuie să apară deci foarte curând.

Ceilalţi neguţători începură să se agite şi să murmure la auzul ultimelor cuvinte ale lui Marian.

Căpătaseră de curând impresia că prietenul meu îi ţinea de proşti. Acum luă cuvântul colonelul însuşi pentru a întregi reprezentaţia.

— Domnilor, dumneavoastră ca oameni umblaţi prin lume nu se poate să nu fi auzit adesea de cei doi musafiri ai mei, domnii Farrow şi Bertram. Însoţitorul lor credincios Pongo vă este cunoscut aşijderea, după nume cel puţin. Domnii au sosit aici numai cu scopul adevărat de a lămuri crimele ce s-au petrecut în vecinătatea oraşului nostru. Vedeţi că n-a

trecut decât foarte puţin timp şi-o bandă întreagă de răufăcători a fost lichidată. Numai conducătorul acestora aşa numitul „Mesagerul Morţii” a izbutit să scape. Domnul Farrow mi-a dat însă toate asigurările că în dimineaţa asta va fi arestat şi acesta. Cunoaşte identitatea acestuia şi afirmă că până la ora 11 şi vom şti dacă-l avem sau nu pe vinovat.

Pe când colonelul îşi încheia cuvântarea, uşa se deschise foarte uşor şi în spatele negustorilor înfierbântaţi apăru „Mesagerul Morţii” îmbrăcat în vechea-i armură afgană. Ştiam că nu era altul decât Pongo, totuşi apariţia lui bruscă ne dădu şi nouă fiori. Negustorii încă nu-i descoperiseră prezenţa, pentru că apăruse în spatele acestora, absolut pe nesimţite.

— Ei, domnule Farrow, răsună batjocoritor glasul de bas al lui Tronsgha, este aproape ora 11. Unde vă e omul?

— E în spatele dumneavoastră, domnilor, zise Marian cu voce ridicată, sculându-se brusc în picioare.

Urmă un strigăt general de groază şi un vacarm de nedescris în sală.

Toţi negustorii, oameni de vază ai oraşului îşi întoarseră capul, zgâindu-se la Pongo, ca la o vedenie apocaliptică. Tronsgha păli însă. Văzui clar cum tremura din tot corpul lui atletic construit.

Din nou se auzi vocea lui Marian:

— Am avut dreptate, domnilor? S-a prezentat la timp „Mesagerul Morţii”? Nimeni nu răspunse. Atunci Pongo păşi agale spre Tronsgha, ridică spada sa scurtă şi grea în sus şi zise cu vocea sa adâncă şi pătrunzătoare:

— Luaţi prizonier omul acesta. El este „Mesagerul Morţii”.

Tronsgha rămase perplex câteva secunde, fără a reuşi să îngaime o vorbă, apoi se repezi spre fereastră deschizând-o. Înainte de a putea să dispară afară, fu apucat de Pongo şi azvârlit din nou în sală. În acelaşi timp, uşa se deschise şi în cadrul acestei apăru inspectorul Longfield, fiul colonelului, însoţit de câţiva funcţionari. Marian le arătă omul trântit la pământ şi zise numai:

— Puneţi-i cătuşele!

Tronsgha se apăra acum cu mâinile şi cu picioarele. În cele din urmă fu biruit şi acum se afla încătuşat legat de scaun.

Colonelul se apropie de el.

— Ce v-a apucat, domnule colonel, să-mi aplicaţi un asemenea tratament? îi strigă negustorul colonelului. Credeţi cu adevărat că am ceva de-a face cu „Mesagerul Morţii”?

Colonelul nu răspunse nimic la aceste reproşuri. El continua să privească întrebător la Marian.

Negustorii încă se mai uitau cuprinşi de groază la costumaţia lui Pongo. De-abia după ce acesta îşi îndepărtă coiful cu vizieră şi capul lui negru ieşi la iveală, teama le dispăru treptat. Toţi cerură explicaţii.

— Domnilor, luă Marian cuvântul. Vă datorez bineînţeles explicaţii pentru învinuirea pe care o aduc acestui om, care a trăit atât de mulţi ani printre dumneavoastră, bucurându-se de stimă şi consideraţie. Acum l-am învinuit c-ar fi capul unei bande care opera în acest ţinut, având multe crime pe conştiinţă. Anumite probleme le voi trece sub tăcere, fiind chestiuni politice căzând sub incidenţa autorităţilor britanice.

Tronsgha opera în munţi şi-şi avea ascunzătoarea în apropiere de Topli. Întrucât banda de conspiratori dorea să se întâlnească în siguranţă, au dat prin faptele lor criminale un rău renume locului, trecătoarea fiind evitată de către toţi în ultima vreme. Ieri l-am rănit la încheietura mâinii pe acest „Mesager”. Uitaţi-vă la bandajul pe care-l poartă acum la mână negustorul. În afară de asta, mai trebuie să aibă vânătăi pe braţ şi răni, unde a fost atins razant de gloanţele noastre. Anume l-am ferit de răni mai grave.

În timp ce vorbea, Marian dezveli braţul prizonierului.

Într-adevăr în regiunea cotului şi a încheieturii mâinii avea răni uşoare.

— Nu vă lăsaţi induşi în eroare de asemenea poveşti, domnilor. Alaltăieri am avut un mic accident şi m-am rănit, imploră Tronsgha. N-am nimic de-a face cu „Mesagerul Morţii”.

Atunci Marian scoase din buzunarul jachetei sale un document şi i-l ţinu înaintea ochilor.

— Atunci lămuriţi-ne, domnule Tronsgha, de ce numele dumneavoastră stă scris aici şi semnătura de asemenea.

De-abia aruncă acesta o privire spre compromiţătoarea hârtie că şi făcu o nouă încercare deznădăjduită de eliberare.

— Trădare, strigă el, dar recunoscu în ultimul moment că se trădase singur. Vocea sa era de-acuma calmă când răspunse:

— Nu ştiu nimic despre acest document!

— Deci nu e scrisul dumneavoastră? întrebă Marian. Aţi afirmat că azi noapte s-a comis o spargere la dumneavoastră acasă. Spargerea am comis-o eu şi prietenul meu şi avea scopul de avă demasca. În biroul domnului Tronsgha am găsit mai multe documente, pe care acum, iată, le înmânez oficial domnului colonel Longfield. Pe de altă parte, acolo

ne-am descoperit şi armele noastre, ce ne-au fost luate când am fost atacaţi în munţi. Cu asta v-aţi dat definitiv de gol, domnule Tronsgha.

Urmă o linişte de mormânt în sală. Atunci negustorul se propti cu băţoşenie şi-l strigă cuprins de ură prietenului meu:

— Da, eu sunt „Mesagerul Morţii" şi vă prorocesc moartea! Puteţi să mă executaţi liniştit domnule colonel. Mă va urma un răzbunător căruia nu-l veţi scăpa. Eu la rându-mi vă condamn la moarte!

Marian se întoarse repede spre masa negustorilor, eu făcând la fel, în speranţa de a descoperi vreo figură trădătoare printre cei prezenţi, pentru că bănuiam prezenţa răzbunătorului aici. Nu ne fu dat să descoperim nimic ce-ar fi dat de bănuit. Despre adevărul spuselor lui Tronsgha am avut prilejul să ne convingem mai târziu.

Colonelul dizolvă adunarea, după ce-l asigură pe participanţi că trecătoarea şi poteca erau din nou în siguranţă şi accesibile. Am mai rămas câteva zile în Surat, vizitând oraşul şi împrejurimile. Întrucât colonelul era văduv, ne petrecurăm seara în clubul său, unde prezenţa noastră provoca de fiecare dată vâlvă. Întrucât colonelul nu vorbise de implicaţiile politice pentru a nu aţâţa spiritele, întrebările asupra aventurii noastre încetară încurând.

Când după un călduros rămas bun de la colonel şi fiul său am părăsit în fine oraşul, nu bănuiam ce vom întâmpina foarte curând. Dar asta voi relata altădată».

Sfârşitul volumului: **MESAGERUL MORŢII.**

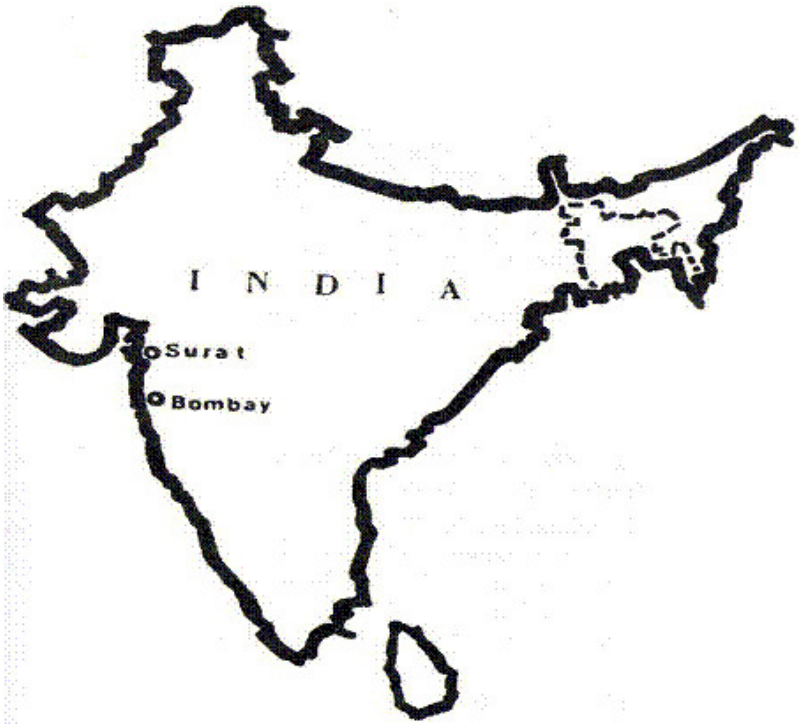

În numărul următor:

LUMINĂ TREMURĂTOARE.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro